

ISRAËL

OVERZICHT VAN ONDERWERPEN DIE BIJ EEN STUDIE OVER ISRAËL AAN DE ORDE ZULLEN KOMEN.

I. DE AARTSVADERS

God gaf de aartsvaders beloften:

1. nationale- en internationale groei.
"Ik zal uw nageslacht vermenigvuldigen als de sterren des hemels, en Ik zal uw nageslacht al die landen geven."
2. geestelijke zegen door Jezus Christus.
"en met uw nageslacht (zaad- St.vert. vgl. Gal 3:16,27) zullen alle volken der aarde gezegend worden."

De beloften zijn te scheiden in:

1. Eerstgeboorterecht en
2. De scepter

Na Abraham, Isaac en Jacob worden de beloften die te maken hebben met het eerstgeboorterecht en de beloften die te maken hebben met de scepter doorgegeven aan verschillende personen.

Het begrijpen van deze beloften is van groot belang. Veel profetieën kunnen alleen goed begrepen worden als men de beloften goed bestudeert.

2. HET NATIONALE BEGIN

Het volk Israël begint zijn nationale bestaan in het land

Kanaän. De twaalf stammen vormen één volk.

3. DE SPLITSING IN TWEE NATIES

Na een tijd van richters en profeten wil het volk een koning. Na Saul komen David en Salomo. Omdat Salomo's "hart zich afgewend had van de Here" strafte God hem door het koninkrijk van hem af te scheuren, zijn zoon kreeg slechts één stam om over te regeren. Deze scheuring van het rijk was in 931 v.Chr. Vanaf die tijd waren er twee naties, ieder met een eigen koning, ieder met een eigen regering.

De grootste natie was Israël. De kleinste: Juda.

4. HET EINDE VAN ISRAËL

Na 18 koningen, de laatste is Hosea, worden de tien stammen in ballingschap gevoerd. De Assyriërs namen hen in 722 v.Chr. mee naar hun eigen land.

5. HET TIJDELIJK EINDE VAN JUDA

Ongeveer 120 jaar nadat Israël in ballingschap is weggevoerd, voert Nebukadnessar de Joden in ballingschap. In die tijd van de Babylonische ballingschap waren er drie profeten die de woorden Gods doorgaven. Daniël, Jeremia en Ezechiël. Met name de laatste twee hebben profetieën doorgegeven die voor onze studie van groot belang zijn.

De laatste koning, van de lijn Juda-David, -nog door Nebukadnessar aangesteld- was

Sedekia. Na hem is er geen koning meer op de troon van David, ondanks een onverbreekelijk verbond dat God met David sloot.

gemeente. Hoe is die relatie nu? En hoe gaat die relatie worden?

Na 70 jaar ballingschap, zoals Jeremia al geprofeteerd had, mochten de Joden terugkeren naar Jeruzalem.

6. DE VERSTROOIING VAN DE JODEN

In 70 na Chr. werden de Joden verslagen door het Romeinse 10e legioen. De tempel werd verwoest, zoals Jezus geprofeteerd had, en het volk werd verstrooid over de hele aarde.

7. DE TERUGKEER VAN DE JODEN.

In 1948 werd door de teruggekeerde Joden de staat Israël (opnieuw) opgericht.

8. DE TERUGKEER VAN HET VOLK ISRAEL

Het volk Israël, de tien stammen zal, als Jezus terugkomt, terugkeren naar het land wat God hen gegeven heeft.
"Zo zegt de Here Here: zie: Ik haal de Israëlieten weg uit de volken naar wier gebied zij gegaan zijn; Ik zal hen van alle kanten bijeen verzamelen en hen naar hun land brengen En Ik zal hen tot één volk maken in het land, op de bergen Israëls, en één koning zal over hen allen koning zijn; niet langer zullen zij twee volken zijn en niet langer verdeeld in twee koninkrijken."

9. DE RELATIE: ISRAEL-GEMEENTE.

Het natuurlijke "oude" volk Israël heeft een bepaalde relatie tot de

GODS WEG MET ISRAËL.

INLEIDING

In de volgende bijbelstudie gaan we Gods weg met Israël nader bestuderen. Niet alleen zoals het was tot aan Jezus' komst op aarde, maar we zullen ook gaan zien, dat God, ook nadat Jezus ten hemel opvoer, nog doorgaat met Israël.

Israël neemt een bijzondere plaats in bij God. Het is een volk waar Hij veel beloften aan gegeven heeft. Paulus schrijft in zijn brief aan de Romeinen enkele belangrijke dingen over de Israëlieten.

Romeinen 9:4-5 "...zij zijn Israëlieten, hunner is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften; hunner zijn de vaders en uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus, die is boven alles, te prijzen tot in eeuwigheid."

Romeinen 11:1 "Ik vraag dan: God heeft zijn volk toch niet verstoten? Volstrekt niet!"

Romeinen 11:28b-29 "...naar de verkiezing zijn zij geliefden om der vaders wil. Want de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk."

Israël heeft bij God niet afgedaan! God heeft een uitgebreid plan met deze wereld, maar met name met Israël. Maar is het dan niet zo, dat de gemeente nu het geestelijk Israël is? Zijn de beloften niet op ons overgegaan?

Op deze vragen zullen we in de komende bijbelstudie proberen in te gaan. Maar in deze inleiding wil ik toch alvast een paar dingen duidelijk maken. Er staat nergens, dat de christenen de plaats van het volk Israël hebben ingenomen in Gods plannen. Wij hebben deel gekregen aan Gods plannen. In Efeze 2 legt Paulus uit dat de heidenen, en bijbels gezien zijn wij dat, vroeger uitgesloten waren van het burgerrecht van Israël. We waren zonder

hoop en zonder God. Maar door Christus Jezus zijn wij niet meer uitgesloten. Hij heeft Jood en heiden één gemaakt.

Efeze 2:11-16 "Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen waart naar het vlees, en onbesneden genoemd wordt door de zogenaamde besnijdenis (de Joden), die werk van mensenhanden aan het vlees is, dat gij te dien tijde zonder Christus waart, uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld. Maar thans in Christus Jezus zijt gij (heidenen), die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus. Want Hij is onze vrede, die de twee (Jood en heiden) één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen, en de twee, tot één lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft."

Paulus zegt dit niet alleen aan de Efeziërs, hij schrijft hetzelfde, weliswaar in andere woorden, aan de Romeinen in het elfde hoofdstuk:

Romeinen 11:17,23 en 25-26

"Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn (Israëlieten) en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen, beroem u dan niet tegen de takken !.... (23) Maar ook zij zullen, wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder geënt worden; God is immers bij machte hen opnieuw te enten.... (25-26) Want broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil Ik u niet onkundig laten van dit geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat:

*De Verlosser zal uit Sion komen,
Hij zal de goddeloosheden van Jacob
afwenden.
En dit Is mijn verbond met hen,
wanneer Ik hun zonden wegneem."*

Paulus schrijft dit nadat de Verlosser verschenen is. Jezus was toen al in de wereld gekomen. Als Paulus het dus zo aanhaalt in Romeinen 11, moet dat betekenen, dat deze profetie slaat op de "weder"komst van de Verlosser. Dat is als Hij terugkomt als Koning. Dan zal God hun zonden wegnemen. Het natuurlijke volk Israël moet dus bij de wederkomst van Jezus nog bestaan. Israël is dan ook volledig betrokken bij Gods Koninkrijk op aarde.

De gelovigen uit de heidenen, de christenen, zijn dus één gemaakt met de gelovigen van het volk Israël. Vroeger stonden wij ver af van alles wat aan Israël geschonken was. Wij leefden zonder hoop op een eeuwig leven en zonder God. Maar nu zijn wij, in Christus Jezus, één gemaakt met Israël. De beloften en de verbonden die God aan Israël gegeven had, zijn nu dus ook voor ons. Willen we inzicht krijgen in die beloften en verbonden, dan moeten we ons bezig gaan houden met de geschiedenis van Israël.

Die geschiedenis begint bij Abraham, Isaac en Jacob. God heeft hen beloften gegeven, die van grote betekenis zijn voor het volk van Israël en dus ook voor ons. Die beloften en verbonden hebben vaak voor ons, christenen, een andere vervulling dan voor Israël, maar willen we goed begrijpen wat die beloften en verbonden voor ons betekenen, dan moeten we ze bestuderen zoals ze gegeven zijn aan Israël.

Een ander punt wat ter sprake zal komen is: Het onderscheid tussen Juda en Israël. Het komt veel voor in de bijbel, dat God

apart spreekt tegen Israël en apart tegen Juda. Als we niet goed begrijpen waarom God dit doet, dan is veel van de profetieën niet te begrijpen.

DE AARTSVADERS

Genesis 12:1-3

"De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land dat Ik u wijzen zal: Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden."

Met dit bijbelgedeelte begint in feite de geschiedenis van het volk Israël. En om een idee te krijgen hoe belangrijk dit volk in Gods ogen is, moeten we de verhoudingen in de bijbel eens vergelijken. We zien dan hoe de Heer 2000 jaar geschiedenis beschrijft in tien bladzijden (Genesis 1-11). Tien bladzijden worden maar gewijd aan de geschiedenis die vooraf ging aan het ontstaan en bestaan van het volk Israël. Daarna komt het grootste gedeelte van de bijbel, (dat zijn ruim 1000 bladzijden), en dan hebben we het alleen nog maar over wat wij noemen, het Oude Testament. En in die duizend bladzijden wordt het verhaal verteld van Gods handelen met het volk Israël. Maar zelfs in het laatste, dunne, stukje van de bijbel, het zo genaamde Nieuwe Testament, gaat het grootste gedeelte over de Joden. Maar het hele verhaal begint bij Genesis 12.

God roept Abram om hem tot een groot volk te maken. Abram zal de stamvader worden van het volk dat later Israël genoemd zou worden. Niet alleen van Israël zal Abraham de stamvader zijn, maar van een menigte volken. Daarom verandert God de naam Abram in Abraham.

Genesis 17:4

"God sprak tot hem: Wat Mij aangaat, zie mijn verbond is met u en gij zult de vader van een menigte volken worden: en gij zult niet meer Abram genoemd worden, maar uw naam zal zijn Abraham, omdat Ik u tot een menigte van volken gesteld heb."

Aan Abraham en zijn nageslacht werden alle beloften van God gegeven. Over de twee eerste beloften hebben we net al gelezen in de eerste drie verzen van Genesis 12. God doet hier in feite twee beloften aan Abraham:

1. *"Ik zal u tot een groot volk maken...."*
Dit is een belofte voor zijn nageslacht, een natuurlijke belofte.
2. *"...en met u zullen alle geslachten der aardbodem gezegend worden."*
De woorden: "met u", worden in Genesis 22:18 aangevuld met: "uw zaad" (St.v.). Als we deze tekst vergelijken met Galaten 3:16 zien we dat het hier om een geestelijke belofte gaat. *"Indien gij nu van Christus zijt dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen."*

EEN GEESTELIJKE EN EEN
NATUURLIJKE BELOFTE

De geestelijke belofte, die in Galaten 3:29 aangehaald wordt, is bij bijna alle christenen bekend. En ze hebben er geen moeite mee het geestelijke aspect er van te zien. Maar de eerste belofte, de natuurlijke, wordt vaak over het hoofd gezien.

Misschien zegt u, net als ik vroeger deed: waarom is die eerste belofte wel natuurlijk? Die kan toch ook gemakkelijk geestelijk uitgelegd worden? Ja, je zou inderdaad kunnen denken, dat het grote

volk de gemeente van Jezus Christus is. Maar bij een verder onderzoek naar die beloften, met name bij die welke aan Isaac en Jacob werden gegeven, en door hen aan hun kinderen werden doorgegeven, blijkt duidelijk dat het hier toch gaat om een natuurlijke belofte. Zelfs al voordat Abrahams zoon wordt gezegend, wordt het duidelijk, dat het hier om een natuurlijke belofte gaat. Toen Abraham 99 jaar oud was zei God tot hem:

Genesis 17:4 *"...en Gij zult de vader van een menigte van volken worden,"*

Het zal duidelijk zijn dat deze menigte niet slaat op het enkelvoudige zaad.

Vers 6 zegt het nog duidelijker: *'Ik zal u uitermate vruchtbaar maken, en Ik zal volken uit u maken en koningen zullen uit u voortkomen.'*

De verspreide, individuele christenen vormen geen naties.

Maar Petrus zegt toch dat we een heilige natie zijn? Laten we maar eens lezen wat Petrus zegt.

1 Petrus 2:9 *"Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie..."* Staat hier dat de gemeente verdeeld is in "een menigte volken". Nee. de gemeente is één heilige natie!

Maar toch deed God aan Abraham beloften en zegende Hij hem met de woorden: *"Gij zult de vader van een menigte volken worden."* Dit is dus een belofte die op een natuurlijke wijze vervuld zal worden.

Wat God aan de stamvaders beloofde is van betekenis voor vele volken, al gaat het om natuurlijke beloften.

God gaf ook een geestelijke belofte, de belofte van genade door het "ene zaad" Jezus de Messias. De enige hoop op leven na de dood voor iedereen, ongeacht ras. kleur of geloof ligt in het geestelijk deel van de beloften.

Zowel de natuurlijke, als de geestelijke beloften moeten goed begrepen worden

willen we de bijbel beter begrijpen. En als we de bijbel beter begrijpen, zullen we ook God beter begrijpen. En als we God beter begrijpen dan kan Hij ons ook beter inzetten bij de uitvoering van zijn plannen.

GODS VERBOND MET ABRAHAM

Abraham gaf gehoor aan Gods oproep: *"Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal."*

Hij vertrouwde God dat Hij de beloften zou vervullen. De natuurlijke- en de geestelijke belofte.

Later, toen Abraham door God op de proef werd gesteld, toen Abraham zijn zoon Isaac moest offeren, heeft God die beloften bevestigd. Genesis 22.16-18 *"Ik zweer bij Mijzelf, luidt het woord des Heren: omdat gij dit gedaan hebt, zal Ik u rijkelijk zegenen, en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee, en uw nageslacht zal de poort zijner vijanden in bezit nemen en met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat gij naar Mijn stem gehoord hebt."*

God is zo onder de indruk van Abrahams totale overgave aan Hem dat Hij de belofte nadrukkelijk bevestigt. God stelde daar geen voorwaarde bij. Het zijn onvoorwaardelijke beloften.

We weten natuurlijk allemaal, dat Abraham maar één zoon had, die voor de vervulling van die beloften in aanmerking kwam: Isaac. Als de beloften vervuld moesten worden, dan moest dit door Isaac. We lezen in de bijbel niet het verhaal dat Abraham die beloften van God doorgeeft. Wél zien we dat God Zelf Isaac zegent en die beloften doorgeeft. Genesis 26:2-5

"Toen verscheen hem de Here en zeide: Trek niet naar Egypte, woon in het land dat Ik u

zeggen zal vertoef in dit land als een vreemdeling, dan zal Ik met u zijn en u zegenen, want u en uw nageslacht zal Ik al die landen geven, en Ik zal de eed gestand doen die Ik uw vader Abraham gezworen heb. En Ik zal uw nageslacht vermenigvuldigen als de sterren des hemels, en Ik zal uw nageslacht al die landen geven, en met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat Abraham naar Mij geluisterd en Mijn dienst in acht genomen heeft: mijn geboden, mijn inzettingen en mijn wetten."

Hier zien we dus weer de twee beloften die God aan Abraham deed:

1. DE NATUURLIJKE BELOFTE:

"U en uw nageslacht zal Ik al die landen geven, en Ik zal de eed gestand doen. die Ik uw vader Abraham gezworen heb. En Ik zal uw nageslacht vermenigvuldigen als de sterren des hemels en Ik zal uw nageslacht al die landen geven."

Duidelijk heeft God het hier over beloften van grond-landen-bezit. En dat het hier genoemde nageslacht niet het geestelijk nageslacht van Abraham is blijkt uit: dat dit nageslacht *"al die landen"* zullen bezitten.

2. DE GEESTELIJKE BELOFTE:

"en met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden."

"En met uw nageslacht" is in de Staten vertaling weergegeven als: *"met uw zaad"*. Deze belofte heeft alles te maken met de zegen, die door Jezus tot ons komt. (Galaten 3:16,28)

Later werd Jacob door Isaac gezegend. Genesis 27:28-29

"God zal u geven van de dauw des hemels en van de vette streken der aarde, en overvloed

van koren en most. Volken zullen u dienen, en natiën zich voor u nederwerpen.... "

Weer lezen we niet dat de geestelijke belofte wordt doorgegeven van vader op zoon. God doet dit dan Zelf.

Genesis 28:13-14

"En zie de Here stond bovenaan en zeide: Ik ben de Here, de God van uw vader Abraham en de God van Isaac: het land waarop gij ligt, zal Ik aan u en aan uw nageslacht geven. En uw nageslacht zal zijn als het stof der aarde, en gij zult u uitbreiden naar het westen, oosten, noorden en zuiden. En met u, en met uw nageslacht zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden."

Weer is het eerste gedeelte van de zegen een belofte, die op het puur natuurlijke vlak ligt, en weer is het tweede gedeelte van de zegen een belofte die geestelijke zegen inhoudt. De belofte die haar uitwerking heeft in Jezus Christus, het "ene zaad".

Abraham krijgt beide beloften. Zijn zoon Isaac ook en tenslotte Jacob ook. Maar vanaf Jacob werden die twee beloften verdeeld over meerdere personen. We zien dan ook steeds duidelijker worden, wat die beloften inhouden.

HET GEBOORTERECHT EN DE SCEPTER

We zullen gaan zien, dat de natuurlijke beloften te maken hebben met het eerstgeboorterecht. En de geestelijke beloften hebben te maken met de scepter.

GEBOORTERECHT is elk recht wat verworven is door geboorte. Het heeft niets te maken met genade. Geboorterecht gaat gewoonlijk over van vader op zoon.

DE SCEPTER is het teken van koninklijke waardigheid,

koninklijke macht. Het is een teken van (opper)heerschappij.

Als Jacob de beloften aan Abraham gedaan doorgeeft, dan doet hij dat niet aan zijn oudste zoon. Bovendien worden die beloften niet meer aan één zoon doorgegeven, maar de beloften worden gescheiden doorgegeven. Jacob geeft aan twee kleinzonen elk een eigen zegen door. Lees het merkwaardige verhaal maar eens in: Genesis 48:1-22 (lezen)

Eerst maakt Jacob Efraïm en Manasse tot zijn zonen (vs. 6). Dan zegent hij hen met gekruiste handen, zodat de één boven de ander gesteld werd (vs.14/21).

Van grote betekenis, in dit verband, is, dat Jacob van God een nieuwe naam had gekregen. Vanaf zijn worsteling met God heet Jacob: **Israël**. Genesis 32:27-28 God vraagt Jacob:

"Hoe is uw naam? En hij zeide: Jacob. Toen zeide Hij: uw naam zal niet meer Jacob luiden, maar Israël..."

Israël (Jacob) zegent Efraïm en Manasse met de woorden:

Genesis 48:16 *"God....zegene deze jongelingen, zodat IN HEN MIJN NAAM (Israël)... voortleve en zij in menigte mogen toenemen...."*

Jozef, de vader van die twee jongens, vindt die gekruiste handen maar niks en hij zegt tegen zijn vader:

Genesis 48:16-17

"Zo niet mijn vader, want deze is de eerstgeborene, leg uw hand op zijn hoofd. Maar zijn vader weigerde het en zeide: Ik weet het mijn zoon, ik weet het: ook hij zal tot een volk worden en ook hij zal groot worden: nochtans zal zijn jongere broeder groter zijn dan hij, en diens nageslacht zal een volheid van volken worden."

Manasse zal dus een groot volk worden en Efraïm zal een volheid, of een menigte,

of een gemeenschap van volken worden. Zowel Efraïm als Manasse krijgen een natuurlijke belofte.

Aan wie werd de geestelijke belofte, de belofte die te maken heeft met de scepter, doorgegeven? Het is Juda die deze zegen krijgt. Nadat Jacob zijn kleinzonen Efraïm en Manasse gezegend heeft, zegent hij zijn eigen zonen. Al die zegeningen zijn interessant, maar we zullen ons nu beperken tot de zegen die Jacob aan Juda gaf, en wel speciaal het gedeelte van:

Genesis 48:10

"De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Hem zullen de volken gehoorzaam zijn."

Nog even ter herinnering: Er waren beloften die met het eerstgeboorterecht te maken hadden. En er waren beloften die met de scepter te maken hadden. We zagen al, dat *"De scepter van Juda niet zal wijken,..."* Maar het eerstgeboorterecht werd gegeven aan Jozef, eigenlijk aan zijn kinderen.

1 Kronieken 5:2

"wel was Juda de sterkste onder zijn broeders en één uit hem werd tot vorst, maar het eerstgeboorterecht viel ten deel aan Jozef,"

De scepter, die met de koningslijm te maken heeft, kreeg Juda. Het heil, ofwel de vervulling van de geestelijke belofte, kwam door Jezus, die een vorst is uit de stam van Juda. De nakomelingen van Juda zijn Judeërs, later werden ze Joden genoemd. Jozef, noch zijn nakomelingen zijn van de stam Juda. Zij zijn geen Joden. Later in onze bijbelstudie zal dit belangrijk blijken te zijn.

De kennis van het eerstgeboorterecht is van groot belang en blijkt een sleutel te zijn tot het begrijpen van heel veel profetieën.

Nogmaals: Geboorterecht is een RECHT dat verkregen wordt door geboorte. Het heeft niets te maken met genade.

Niemand kan eeuwig leven ontvangen als een recht, verkregen door natuurlijke geboorte. Verlossing komt door genade. We kunnen alleen "materiële" bezittingen verkrijgen door rechten van geboorte.

HET BEGIN VAN ISRAËLS NATIONALE BESTAAN

Exodus 1:1-7

"Dit nu zijn de namen der zonen van Israël, die met Jacob naar Egypte gekomen zijn: zij kwamen er ieder met zijn gezin: Ruben, Simeon, Levi en Juda; Issakar, Zebulon en Benjamin; Dan en Naftali, Gad en Aser. De afstammelingen van Jacob waren zeventig zielen in het geheel. Jozef was echter reeds in Egypte. En Jozef stierf, benevens al zijn broeders en dat gehele geslacht. De Israëlieten nu waren vruchtbaar en breidden zich snel uit: zij vermenigvuldigden zich en werden uitermate talrijk, zodat het land met hen vervuld werd."

Op een gegeven ogenblik, er was een andere koning gekomen in Egypte, die Jozef niet gekend had, liet die koning de Israëlieten voor zich werken als slaven. Exodus 1:13-14 *"Toen lieten de Egyptenaren de Israëlieten onder mishandeling werken: ja, zij maakten hun het leven bitter door harde slavenarbeid met leem en tichelstenen en door allerlei arbeid op het veld - alle werk, waartoe zij hen onder mishandeling als slaven gebruikten."*

Als gevolg van die slavenarbeid en mishandeling begon het volk tot God te roepen. En God hoorde het gejammer der Israëlieten en riep Mozes om hen uit Egypte naar het land Kanaän te leiden.

Exodus 3:9-10

"En nu, zie, het gejammer der Israëlieten is tot Mij doorgedrongen; ook heb Ik gezien, hoezeer de Egyptenaren hen verdrukken. Nu dan, ga, Ik zend u tot Farao, om mijn volk, de Israëlieten, uit Egypte te leiden."

We kennen allemaal het verhaal wel van de uittocht uit Egypte. Het volk werd door de Rode zee geleid en God leidde hen door de woestijn naar het beloofde land. Die tocht heeft maar een vrij korte tijd geduurd, waarschijnlijk minder dan drie jaar, maar toen het volk bij het land Kanaän aankwam, stuurde Mozes twaalf verspieters het land in. Deze kwamen na veertig dagen terug. Op twee na waren ze zeer negatief over het land dat God hun beloofd had. God is hier zo kwaad over, dat Hij het hele volk wil uitroeien.

Numeri 14:11-12

"En de Here zeide tot Mozes: Hoelang zal dit volk Mij versmaden, en hoelang zullen zij niet op Mij vertrouwen bij al de tekenen die Ik in hun midden gedaan heb? Ik zal het met de pest slaan en het uitroeien, en u tot een volk maken, groter en machtiger dan dit."

Mozes smeekt God om vergeving voor het volk. En God vergeeft hen.

Numeri 14:20

"En de Here zeide: Op uw bede schenk Ik vergeving."

Maar allen die Gods heerlijkheid gezien hebben in de woestijn, die zullen sterven in de woestijn. Ze moeten veertig jaar rondzwerven in de woestijn. Voor elke dag dat het land verspied is: één jaar.

Numeri 14:34

"Overeenkomstig het aantal dagen, gedurende welke gij het land verspied hebt, veertig dagen, zult gij uw ongerechtigheden veertig jaar lang boeten, voor elk dag één jaar, opdat gij weet wat het betekent, als Ik Mij afkeer, Ik, de Here, heb het gesproken."

Na die veertig jaar leidt Jozua hen het beloofde binnen.

Jozua 1:1-6

"Het geschiedde na de dood van Mozes, de knecht des Heren, dat de Here tot Jozua, de zoon van Nun, de dienaar van Mozes, zeide: Mijn knecht Mozes is gestorven; welnu, maak u gereed, trek over de Jordaan hier, gij en dit gehele volk, naar het land, dat Ik hun, de Israëlieten, geven zal.

Elke plaats die uw voetzool betreden zal, geef Ik u lieden, zoals Ik tot Mozes gesproken heb. Van de woestijn en de Libanon ginds tot aan de grote rivier, de rivier de Eufraat, het gehele land der Hethieten, en tot aan de Grote Zee in het westen zal uw gebied zijn. Niemand zal voor u standhouden al de dagen van uw leven: zoals Ik met Mozes geweest ben. zal Ik met u zijn: Ik zal u niet begeven en u niet verlaten. Weest sterk en moedig, want gij zult dit volk het land doen beërven, dat Ik hun vaders gezwooren heb hun te zullen geven."

Vanaf die tijd was het volk een natie met een eigen land. Jaren lang leefden zij daar in het land en werden regelmatig geleid door Richters. Jarenlang leefden de twaalf stammen als één volk. En al die tijd bleven de beloften, die met het geboorterecht en met de scepter te maken hebben, binnen één natie.

Het geboorterecht via Efraïm en Manasse. en de scepter via Juda. We zullen eerst de lijn van het eerstgeboorterecht volgen en daarna de scepterlijn.

DE LIJN VAN HET EERSTGEBORTERECHT

We hebben gezien hoe de twee verschillende beloften, die God gaf aan Abraham, werden doorgegeven aan Isaac en Jacob. Jacob gaf de beloften door aan verschillende kinderen.

We zullen nu aan de hand van een schema nog eens in het kort deze verschillende beloftelijnen doornemen. Download deze schema's die in het PDF-formaat zijn om makkelijk uit te printen te

worden. Zie bij Onderwerpen op de site [BijbelOpen](#) of klik op deze link. [BijbelOpen](#).

ABRAHAM kreeg twee zonen: Ismaël en Isaac. Later kreeg Abraham nog meer zonen, na de dood van Sara, maar die stuurde hij weg. (Genesis 25: 1-5). Hoewel Ismaël de eerstgeborene was, stelt God Isaac boven Ismaël.

Genesis 17:16-21 (lezen)

God zegt, dat uit Sara, d.w.z. door Isaac, volken en koningen van volken zullen voortkomen (vs.16).

Verder doet God de belofte aan Abraham: *"...Ik zal mijn verbond met hem (Isaac) oprichten tot een eeuwig verbond, voor zijn nageslacht"* (vs.19).

Ismaël zal ook gezegend worden: (vs.20) *"En wat Ismaël betreft, Ik heb u verhoord; zie, Ik zal hem zegenen, hem vruchtbaar doen zijn en uitermate talrijk maken; twaalf vorsten zal hij verwekken, en Ik zal hem tot een groot volk stellen. MAAR mijn verbond zal Ik oprichten met Isaac..."*

Door Gods ingreep werd Isaac dus boven Ismaël gesteld. Isaac kreeg het eerstgeboorterecht met zijn zegeningen.

Isaac kreeg twee zonen: Esau en Jacob. En weer greep God in in het eerstgeboorterecht. Jacob kreeg, ondanks het feit, dat hij tweede was, het eerstgeboorterecht. God had al gezegd, dat de oudste (Esau) de jongste (Jacob) dienstbaar zou zijn, maar Jacob had niet het geduld te wachten tot God die belofte zou vervullen. Jacob wilde God a.h.w. een handje helpen, door het eerstgeboorterecht van Esau te kopen. Genesis 25:19-34 (lezen)

Toen Jacob het eerstgeboorterecht gekocht had van Esau vond hij het nog niet genoeg. Hij heeft de zegen, die Isaac aan de eerstgeborene wilde geven, op slinkse

wijze in de wacht gesleept. Genesis 27:1-29 (lezen)

Zo raakte Esau zijn eerstgeboorterecht en de daarbij behorende zegen kwijt. Esau verachtte het eerstgeboorterecht. Hij vond die rode soep belangrijker dan het eerstgeboorterecht. Hij kreeg daarom de bijnaam: Edom. (lett.: rode soep). Als in de bijbel gesproken wordt over Edom, dan refereert dit aan Esau. Edomieten zijn afstammelingen van Esau. (Dit is modern Jordanië - lees hier meer over in de studie over [Daniël - Openbaring](#)).

JACOB betekent: verdringer, hielgrijper, bedrieger, misleider. Deze namen typeren wel het karakter van Jacob. En als je zelf zo bent, dan moet je niet raar opkijken, dat een ander je op gelijke voet behandelt. Toen Jacob bij Laban kwam en diens dochter Rachel tot vrouw wilde hebben, werd hij na zeven jaar werken bedrogen en kreeg hij Lea tot vrouw. Hij moest weer zeven jaar werken voor Rachel. Later haalt Jacob tegenover Laban een slinkse streek uit, door met het vee iets uit te halen waardoor Jacob een grote kudde verwierf.

Maar voordat dit allemaal gebeurde kreeg Jacob de zegen van zijn vader Isaac. We hebben dat al gelezen in Genesis 27. De zegen die Isaac aan Jacob gaf, was van puur materiële aard. Daar was niets bij wat te maken heeft met verlossing of met een leven na de dood.

Genesis 27:28-29

"God zal u geven van de dauw des hemels en van de vette streken der aarde, en overloed van koren en most. Volken zullen u dienen, en natiën zich voor u nederwerpen; wees heerser over uw broederen, en de zonen uwer moeder zullen zich voor u nederbuigen. Wie u vervloekt, zij vervloekt, en wie u zegent, die zij gezegend."

Esau kreeg een 'zegen', die meer lijkt op

een vloek (althans in de nieuwe vertaling zoals wij die lezen)

Genesis 27:39-40

"Zie, ver van de vette streken der aarde zal uw woonplaats zijn, en zonder dauw des hemels van boven. Maar van uw zwaard zult gij leven en uw broeder zult gij dienen. En het zal geschieden, wanneer gij u krachtig inspant, dat gij zijn juk van uw hals zult afrukken."

Maar in de Staten vertaling en in de King James, staat wat anders: *"Zie, de vettigheden der aarde zullen uw woningen zijn, en van de dauw des hemels van boven af zult gij gezegend zijn."*

Het is merkwaardig, dat er zulke tegenstellingen in de verschillende vertalingen staan, en dit is niet de enige. Daarom is het goed meerdere vertalingen te gebruiken bij bijbelstudie. Over die zegen aan Esau zullen we het verder niet meer hebben, die is voor ons onderwerp niet belangrijk.

We zagen dus, dat Jacob gezegend werd met een materialistische zegen, maar zoals we vorige keer al zagen, gaf God hem rechtstreeks de geestelijke zegen.

Genesis 28:14b

"...en met u en met uw nageslacht zullen de geslachten des aardbodems gezegend worden."

Na jaren van beproeven en testen, na een nacht van worstelen met God, gaf God zijn zegen aan Jacob en gaf hem een nieuwe naam: Israël, wat betekent: "heerser-" of "overwinnaar met God"

Genesis 32:22-32 (lezen)

Later verschijnt God nog eens aan Jacob, en weer zegt Hij:

Genesis 35:10

"Gij heet Jacob; gij zult niet meer Jacob heten, maar Israël zal uw naam zijn. En Hij noemde hem Israël."

In Genesis 48 lezen we dan het verhaal van de zegening van de zonen van Jozef: Efraïm en Manasse.

We hebben het daar al over gehad. Kort samengevat was het zo, dat er weer een ingreep was in het eerstgeboorterecht. Ruben was eigenlijk de eerstgeborene van Israël (Jacob) (Genesis 49:3). Maar Israël stelde Jozef, en in hem zijn zonen Manasse en Efraïm boven Ruben, omdat Ruben gezondigd had.

1 Kronieken 5:1

"...Ruben, de eerstgeborene van Israël, want hij was de eerstgeborene, maar omdat hij de legerstede van zijn vader had ontwijfd, was zijn eerstgeboorterecht geschonken aan de zonen van Jozef..."

God heeft dus ingegrepen in het eerstgeboorterecht bij:

1. Ismaël en Isaac
2. Esau en Jacob
3. Ruben en Jozef (en in hem zijn zonen). Maar God greep nog een keer in in het eerstgeboorterecht, n.l. bij:
4. Manasse en Efraïm.

Hoewel Manasse de oudste was, liet God toch de rechterhand van Israël (Jacob) op Efraïm leggen, en stelde zo Efraïm boven Manasse. Die twee jongens zouden de naamdragers van Israël zijn.

Tot en met de zegen aan Jacob, werden de beloften doorgegeven aan één man. Van Abraham op Isaac op Jacob. Drie generaties lang was het een één-man-natie. Maar Jacob had twaalf zonen. En die zijn het begin geworden van de naties, het begin van de volkeren.

Vanaf Jacob werden de beloften: Het geboorterecht en de scepter (met daaraan verbonden de geestelijke zegen) gescheiden. Jozef, en in hem Efraïm en Manasse -dus Israël- kregen het eerstgeboorterecht. Juda kreeg de scepter.

Jacob roept zijn twaalf zonen en maakt hen bekend wat ze in de toekomstige dagen (de King James spreekt over de: Last days - de laatste dagen ofwel het einde der tijden) wedervaren zullen. We volgen nu alleen JUDA en JOZEF.

Genesis 49:1-2 en 8-10

"En Jacob ontbood zijn zonen en zeide: Komt bijeen, opdat ik u bekend make, wat u in de toekomstige dagen wedervaren zal. Verzamelt u en luistert, gij zonen van Jacob, luistert naar Israël, uw vader." "Juda, u zullen uw broeders loven, uw hand zal zijn op de nek uwer vijanden, voor u zullen uws vaders zonen zich neerbuigen. Een leeuwenwelp is Juda; na de roef zijt gij ophoog geklommen, mijn zoon; wie durft hem opjagen? De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en hem zullen de volken gehoorzaam zijn."

'Silo' betekent: broodhuis, en is een uitdrukking die slaat op de Messias.

Genesis 49:22-26 (lezen)

"Jozef (en in hem Manasse en Efraïm) is een Jonge vruchtboom (beeld van de beloofde vruchtbaarheid), een jonge vruchtboom aan een bron; zijn takken stijgen boven de muur uit". (Gaan voorbij de muur K.J.) M.a.w. zijn takken (kinderen) zullen buiten hun gebied gaan, zij zullen een volk zijn, dat zich buiten hun gebied (het land Kanaän) zal vestigen.

Voorlopig laten we het hierbij wat betreft de eerstgeboortelijn. De scepterlijn zullen we nu gaan volgen.

DE LIJN VAN DE SCEPTER

GOD ALS KONING VERWORPEN

Jarenlang, van ongeveer 1400 v.Chr. tot 1043 v.Chr., leefden de twaalf stammen als één volk. Jarenlang bleven het geboorterecht en de scepter binnen één natie. Het geboorterecht via Efraïm en Manasse en de scepter via Juda. Al die jaren regeerde God hen. Hij gebruikte richters en profeten om het volk zijn wil te doen kennen.

God was hun Koning.... tot het volk een man als koning wilde.

1 Samuel 8:7-9. Zij verwierpen God daarmee als hun Koning. Saul werd hun eerste menselijke koning. Dat was in 1043 v.Chr. Saul gehoorzaamde God niet en werd uiteindelijk verworpen. Zijn zoon Isboset regeerde slechts twee jaar en nog niet eens over Juda. 2 Samuel 2:10.

David volgde Saul op. Hij is de eerste koning die regeert zoals God het wilde. Hij zat ook op de troon die eigenlijk aan God toebehoorde, maar hij luisterde tenminste naar God.

1 Kronieken 29:23

"En Salomo zette zich op de troon des Heeren (Jahweh) als koning in de plaats van zijn vader David".

Zoals we al in een eerdere bijbelstudie hebben gezien is de Heer -Jahweh- Het Woord, die in de wereld gekomen is als Jezus.

Openbaring 22:16

"Ik Jezus....Ik ben de wortel en het geslacht van David". Jezus is zowel de "wortel" als het "geslacht" van David. Omdat Hij de Wortel was, was de troon van Hem voordat David geboren was. En omdat Hij de "spruit" -het nageslacht- van David is, komt Hem ook door erfenis de troon toe.

DAVID, KONING UIT DE STAM VAN JUDA

Laten we nog eens even terug gaan naar de tekst waarin Jacob zijn zoon Juda zegent.

Genesis 49:10

"De scepter (teken van koninklijke waardigheid en heerschappij) zal van Juda niet wijken, noch zijn heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en hem zullen de volken gehoorzaam zijn."

(Silo is een andere naam voor de Messias. De volken zijn Hem nog niet gehoorzaam, dus het moment waar het hier om gaat is de tweede komst van Christus op aarde. Vergelijk ook Jeremia 23:5-8 en Daniël 7:13,14,27) Er staat in deze tekst dus dat Juda, of de nakomelingen van Juda regerende koningen zullen zijn, totdat Jezus voor de tweede keer op aarde komt.

David, die van de stam van Juda is, krijgt van God te horen in 2 Samuel 7:12-16 *"Wanneer uw dagen vervuld zijn....zal Ik uw nakomeling, uw eigen zoon, na u doen optreden, en Ik zal zijn koningschap bevestigen. Die zal mijn Naam een huis bouwen, en Ik zal zijn koninklijke troon voor immer bevestigen... Uw huis en uw koningschap zullen voor immer bestendig zijn voor uw aangezicht, uw troon zal vaststaan voor altijd."*

Het is duidelijk dat God aan Juda en later aan David beloofd heeft dat er altijd een nakomeling van hen op de troon zal zitten die regeert over Israël. Hier lijkt toch iets niet te kloppen. Ziet u dat Israël geregeerd wordt door een afstammeling van David?

Moet je dit geestelijk zien? Zou deze belofte van God soms vervuld zijn in Jezus? Er staat toch ergens geschreven dat Jezus op de troon zit?

Laten we dit stukje van 2 Samuël 7:12-16 eens doornemen.

1. Davids troon werd bevestigd, en staat dus vast, met Salomo, Davids zoon.(vs.12)
2. De troon -Davids troon (vs.16)- werd bevestigd tot in eeuwigheid (vs.13 St.vert.) in Salomo.
3. Wat gebeurt er als Salomo of zijn nakomelingen ongehoorzaam zijn? vs.14,15 dan "zal Ik hem tuchtigen met een roede der mensenkinderen. Maar mijn goedertierendheid zal van hem niet wijken, zoals Ik haar heb doen wijken van Saul, die Ik voor uw aangezicht heb weggedaan". Let er op dat de troon ondanks eventuele ongerechtigheid niet zal worden weggenomen zoals bij Saul.

Conclusie: Als God de troon bevestigt met David en Salomo, en Hij belooft die troon voor eeuwig te bevestigen, dan zal Hij dit verbond nooit verbreken, zelfs niet voor één generatie.

Maar waar is de troon vandaag? De bijbel vertelt ons wie er koning geweest zijn van David tot Sedekia, maar daarna lezen we nergens meer over een koning die regeert over Israël.

Ik hoor u denken wat ik eerst ook dacht: die troon is toch voortgezet in Jezus? Jezus is inderdaad een afstammeling van David, maar... wie regeerde er dan in de periode van Sedekia tot Jezus? Sedekia's koningschap eindigde in 586 v.Chr. Bovendien moeten we ons afvragen of

Jezus inderdaad op de troon van David zit?

Psalm 110:1 en Hebrëen 10:12,13.

Uit deze teksten blijkt dat Jezus niet op de troon van David zit. Jezus zit aan de rechterhand van zijn Vader, dus naast God, op Gods troon. Jezus zal niet op de troon van David zitten tot zijn tweede komst op aarde, nu nog in de toekomst (vgl. Luk.19:12). Maar wie regeerde er dan in die bijna 600 jaar tussen Sedekia en Jezus? Als dat niemand is geweest moeten we concluderen dat God zijn woord heeft gebroken of dat de bijbel niet klopt.

U zult misschien zeggen: je moet dit geestelijk zien. De belofte die God aan David doet gaat over op zijn "zoon" Jezus, de Messias. Als Hij komt, aan het einde der tijden gaat deze belofte in vervulling. Inderdaad is dit hele verhaal een prachtig geestelijk beeld. Het is een schaduw van de werkelijkheid. God zegt tegen David dat zijn nakomeling, zijn eigen zoon - Jezus was een zoon, een "spruit" van David- zal regeren tot in eeuwigheid. We weten dat Jezus dat zal doen. Dan zegt God: "Die zal mijn naam een huis bouwen". Ook dat is een profetie die Jezus aan het vervullen is. Hij bouwt de gemeente, het huis Gods (Efeze 2:21,22). Ook vers 1A in Samuel 7 is letterlijk -in Jezus- in vervulling gegaan. God is zijn Vader, Jezus is zijn Zoon. Hij heeft onze ongerechtigheid op Zich genomen en God heeft Hem toen getuchtigd, via mensen, met roeden en slagen. Maar toch is deze profetie in Samuël niet alleen een geestelijke profetie. Hij is ook letterlijk uitgekomen in Salomo. Dat 2 Samuel 7:12-16 ook een geestelijke kant heeft, neemt niet weg dat de natuurlijke kant er ook is. We kunnen de letterlijke vervulling van dit verbond zonder moeite volgen tot Sedekia. Bovendien zijn er nog enkele bijbelplaatsen die aantonen dat het hier in de eerste plaats gaat om een natuurlijke belofte met een natuurlijke uitwerking. Salomo hééft de Here een

huis gebouwd. En als God het in vs.14 heeft over de tuchtiging met de roede der mensen en slagen der mensenkinderen, dan heeft Hij het toch duidelijk over strafmaatregelen op menselijk vlak die komen na ongerechtigheid. God wijst er op, dat Hij alleen zal straffen op die manier en dat Hij nooit meer zal straffen zoals Hij deed bij Saul, wiens koningschap van hem werd afgenomen.

Het gaat hier duidelijk over een aardse koning.

Ook 2 Kronieken 13:4-5 laat duidelijk zien wiens troon bevestigd zou worden. Het koningschap is voor altijd aan David gegeven...èn aan zijn zonen. Bent u overtuigd dat het hier gaat over de natuurlijke zonen van David? En dat deze belofte letterlijk d.w.z. op aards niveau zal worden vervuld? Als u nog niet helemaal overtuigd bent, dan is het goed om nog twee bijbelgedeelten te lezen.

Psalm 89: 4,5

God zegt dat Hij met David een verbond heeft gesloten, Hij heeft gezworen: "*Voor altoos zal Ik uw nakroost bevestigen*".

Nakroost spreekt hier toch duidelijk over de directe afstammelingen van David, "*en uw troon bouwen van geslacht tot geslacht*". De woorden "*van geslacht tot geslacht*" zijn niet te vergeestelijken. Het gaat hier over de directe, natuurlijke nakomelingen van David. Lees ook de verzen 29-38. Het tweede bijbelgedeelte staat in Jeremia 33:17.

"Want zo zegt de Here: Nimmer zal het David ontbreken aan een man die op de troon van het huis Israëls gezeten is."

Nimmer is bij mij nooit, en ik geloof God op Zijn woord. Dat het niettemin moeilijk is, op zuiver bijbelse grondslag een direct antwoord te geven op de gerezen vragen, geef ik grif toe. In een later stadium van deze bijbelstudie kom ik op dit onderwerp terug.

DE KINDEREN VAN ISRAËL WORDEN TWEE NATIES

Tot en met Salomo, de zoon van David - de scepterhouder uit de stam Juda - vormden de kinderen van Israël één natie. Twaalf stammen vormden tezamen één volk. Het geboorterecht en de scepter waren dus binnen één natie.

Salomo was koning over die twaalf stammen, die tezamen één natie vormden.

1 Koningen 11: 1-13.

Salomo volgde de Here niet volkomen en zijn hart had hij van de Here afgewend. God werd toen kwaad op Salomo en zei hem dat het koninkrijk van hem afgescheurd zou worden. Niet het hele koninkrijk zou van hem afgescheurd worden, er zou één stam over blijven om over te regeren.

God zette tegenstanders tegen Salomo op vanwege zijn zonden.

1 Koningen 11:14, 26-36 en (einde vers) 38 en 39.

Eén van Salomo's tegenstanders was Jerobeam, een man uit de stam Efraïm. Jerobeam kreeg van een profeet te horen dat God hem tien stammen zou geven om over te regeren. Na de dood van Salomo zou zijn zoon Rechabeam het koningschap over Israël overnemen, maar hij had niet met God gerekend.

1 Koningen 12:1-24

Dit gedeelte maakt duidelijk hoe Gods woord uitkwam en de tien stammen van het huis van David werden afgescheurd. Vanaf toen waren er twee koninkrijken. Het koninkrijk Israël - de tien stammen en Het koninkrijk Juda - de twee stammen.

Israël -de tien stammen- wordt in bijbelse profetieën aangeduid met:

"huis van Israël" of "Jacob"

Jakobs naam werd veranderd in Israël, maar vaak wordt toch de naam van Jacob nog gebruikt. Zijn kleinzonen zouden zijn

naamdragers zijn. Dus als er gesproken wordt over Jacob dan moet het zo zijn dat dit slaat op de naamdragers van Jacob: Efraïm en Manasse.

"Huis van Jacob" "Efraïm"

Als de naam Efraïm gebruikt wordt is er geen twijfel over mogelijk dat het hier gaat om het volk der Israëlieten dat geleid wordt door Efraïm. "Samaria" naar de hoofdstad van hun 10-stammenrijk.

De Joden worden steeds aangeduid met: "Juda" "Huis van Juda" Maar ook wel met Israël of "Huis van Israël". Dan is het uit het verband toch duidelijk dat het om Juda gaat. Om te begrijpen hoe dat kan, moet uitgelegd worden wat het verschil is tussen een Judeër of Jood en een Israëliet. In principe is het zo dat alle nakomelingen van Jacob (Israël) Israëlieten zijn, Jacob had twaalf zonen die elk op zich een stamvader geworden zijn. Zo zijn b.v. de Leviëten nakomelingen van Levi. En de nakomelingen van Juda zijn Judeërs ofwel Joden. Om het helemaal scherp te stellen is het zo dat alle Joden Israëlieten zijn, maar daarmee zijn nog niet alle Israëlieten Joden.

Laten we even Nederland nemen als voorbeeld. We hebben hier 12 provincies waarvan één provincie Groningen genoemd wordt. Het moet toch duidelijk zijn dat alle Groningers Nederlander zijn, maar daarom zijn nog niet alle Nederlanders Groningers.

Als God dus in de profetieën spreekt over "Israël" dan spreekt Hij vrijwel altijd over de natie Israël -de tien stammen". Als God in de profetieën spreekt over Juda dan wordt alleen het twee stammen rijk Juda bedoeld. Soms spreken profetieën ook wel eens over "Israël" of "Huis van Israël" en dan worden toch de Joden bedoeld, maar dit zal uit het verband altijd blijken.

DE DEPORTATIE VAN HET VOLK ISRAËL

Het volk Israël -de tien stammen- heeft Gods geboden en instellingen verworpen. 2 Koningen 17:16-18

Daarom heeft God hen voor zijn aangezicht verwijderd. En Israël werd uit zijn land in ballingschap gevoerd naar Assur (vs.23). Dit gebeurde tussen 721-718 v.Chr. Ze zijn nooit meer teruggekeerd van de Assyriërs.

Tot Israël in ballingschap werd weggevoerd werd het geregeerd door een reeks koningen. De achttiende koning, die tevens de laatste was, was Hosea. Deze koning deed wat kwaad was in de ogen des Heren, net als zijn volk. 2 Koningen 17:16-23.

"Daarom was de Here zeer vertoornd geworden op Israël en had hen van voor zijn aangezicht verwijderd: niets bleef er over dan alleen de stam van Juda...tot op de huidige dag".

Over Israël lezen we in het geschiedenis gedeelte van de bijbel niets meer. Maar uit vele profetieën blijkt duidelijk, dat God die 10 stammen -Israël- niet heeft afgeschreven.

De ballingschap van Israël is niet de enige ballingschap waar de bijbel over spreekt. Ongeveer 130 jaar later worden de Joden in ballingschap weggevoerd naar Babel door Nebukadnessar.

DE BALLINGSCHAP VAN JUDA

De achttiende koning over Juda na Salomo was Jojakim.

2 Koningen 24:1-4

Na hem kwam zijn zoon Jojakin.

2 Koningen 24:8-16

Onder diens koningschap was de eerste wegvoering van Juda in ballingschap naar Babel. De koning van Babel maakte Jojakim oom tot koning over Juda. Een

soort zetbaas dus.
2 Koningen 24: 17-20
Sedekia kwam in opstand tegen de koning van Babel: Nebukadnessar. Nebukadnessar belegerde Jeruzalem en nam iedereen gevangen.
2 Koningen 25:1-7 ; 11-12 ; 21.
Bij deze tweede wegvoering in ballingschap bleven er maar weinigen over in Juda.

Een van degenen die niet werden weggevoerd naar Babel was Jeremia, de profeet.

Jeremia 39:1-14
Jeremia had na de eerste wegvoering in ballingschap, die onder koning Jojakim plaats vond, een brief geschreven aan de ballingen in Babel. In die brief profeteert hij dat de ballingschap 70 jaar zou duren.
Jeremia 29:4,10

Die profetie is goed ontvangen in Babel getuige de woorden van Daniël, die één van de ballingen was.

Daniël 9:1-2

Daniël wist van die 70 jaar.

Ezra 1:1-6

In Ezra lezen we dat het volk terugkeert naar Juda-Jeruzalem. Let er op dat er hier alleen gesproken wordt (in vs.5) over de stammen van Juda en Benjamin die terugkeren naar Jeruzalem. Het gaat hier dus om de natie Juda die terugkeert. De natie Israël was niet in Babel, en kon zo niet mee profiteren van de terugkeer van de Joden.

De Joden keren dus terug in hun land. Maar er zijn geen koningen meer die daar op de troon van David zitten. Zou God, als er geen koningen meer regeren over Juda, zijn beloften aan David verbroken hebben?

Als we ergens zeker van kunnen zijn, is het, dat God niet liegt en een waarmaker is van zijn woord.

Conclusie: God heeft zijn verbond met David niet verbroken. Er moet dus nog ergens op deze wereld een nakomeling van David als regerend vorst op de troon van David zitten.

Voor hen die willen weten of er in de bijbel nog aanwijzingen zijn, die in die richting wijzen, is het goed de volgende bladzijden te bestuderen.

EEN RAADSEL EN EEN GELIJKENIS

HOE VOORKOMT GOD WOORDBREUK?

Zoals al gezegd was Sedekia de laatste koning die regeerde over Juda. Hij deed dit weliswaar onder het gezag van Nebukadnessar, maar hij zat tenminste op de troon van David.

Maar zoals we al eerder zagen had God een onverbreekbaar verbond gesloten met David, dat het David nooit zal ontbreken aan een man op de troon, (zie onder: David, koning uit de stam van Juda. biz. 10-11) God liegt niet! Als Sedekia de laatste koning lijkt te zijn uit het koningshuis van David, dan moeten we kijken of God omtrent die koning of zijn nageslacht nog iets meer te vertellen heeft. We moeten zoeken naar aanwijzingen die duidelijk moeten maken of God zijn woord gebroken heeft, en zo ja, waarom? Indien God zijn woord niet gebroken heeft moeten we zien uit te zoeken hoe Hij dan zijn belofte aan David waarmaakt.

Ezechiël is een profeet die leefde tijdens dat laatste koningschap. Hij heeft hier ook verschillende dingen over gezegd en opgeschreven.

Ezechiël 17.

In het eerste gedeelte legt God een raadsel

en een gelijkenis voor aan het volk Israël. Het gaat zowel Israël als Juda aan. Als we alleen het raadsel en die gelijkenis lezen is het niet makkelijk te begrijpen wat de Here bedoeld, maar gelukkig heeft Hij er ook de uitleg bij gegeven. Het feit alleen al dat God dit raadsel en gelijkenis zo eerst laat vertellen door Ezechiël en er dan gelijk een uitleg bij geeft is veelbetekenend. God wil klaarblijkelijk duidelijk maken dat wanneer we dit beeld nog eens ergens tegenkomen in de één of andere vorm, we dat dan in verband met dit verhaal mogen brengen, of in ieder geval de beeldspraak kunnen begrijpen.

De verzen 1-6 worden uitgelegd in 11-14. De grote Arend met machtige vleugels is de koning van Babel: Nebukadnessar (vs.3). Hij rukte de top van de ceder af. Het bovenste van de jonge takjes brak hij af en bracht hen naar een handelsland. Vs.12. Nebukadnessar nam er de koning (Jojakim) en de vorsten weg en voerde ze naar Babel. Vs.5,6. Toen nam die grote arend een der spruiten van het land, plantte die in een zaaiveld, waar veel water was, zette die uit als een wilg, zodat hij uitsproot en tot een breedvertakte wijnstok werd, laaggroeiend, opdat naar hem zijn ranken gekeerd zouden zijn, en zijn wortels onder hem zouden blijven. zo werd hij tot een wijnstok, maakte takken en schoot twijgen. Vs.13. Vervolgens nam Nebukadnessar een lid van het koninklijke geslacht (Sedekia) en sloot een verbond met hem en deed hem een eed zweren: ook nam hij de machtigen van het land weg. Zo zou het een onbeduidend koninkrijk zijn en het hoofd niet kunnen opsteken, maar het verbond moeten blijven houden om te blijven bestaan. Vs.7. Maar er was nog een andere grote arend. Dit was de Farao van Egypte. Vs.15. Sedekia zond boden tot Egypte opdat die hem paarden en veel krijgsvolk, zou leveren.

Omdat Sedekia het verbond dat hij gesloten had met Nebukadnessar verbrak, een verbond dat gesloten was in de naam van God, geeft God Sedekia over aan Nebukadnessar.

Hier houd de gelijkenis op en de uitleg daarvan, maar... God gaat nog drie verzen verder met spreken.

Vs.22 *"Zo zegt de Here Here: Dan zal Ik zelf van de top van de hoge ceder een twijgje nemen en dat in de grond zetten."*

De Heer heeft net uitgelegd dat die top van de hoge ceder het koningshuis van Juda is.

"...van de bovenste der jonge takjes zal Ik een twijgje plukken...."

Jonge takjes van de top, moeten kinderen van de koning zijn. Een twijgje is een heel teer takje: een prinses ?!

"...en Ikzelf zal dat (twijgje) planten op een hoge en verheven berg...."

Op welke berg? Wat is die berg? Het kan geen echte berg zijn, want de Heer spreekt hier in gelijkenistaal. vs.23. *"...op de hoge berg Israëls zal Ik het planten, en het zal takken dragen, vrucht voortbrengen en tot een prachtige ceder worden."*

God zal dat koningskind (dochter?) planten, en die zal takken dragen. Takken zijn vorsten (zie vs.4/12).

Het twijgje zal vrucht voortbrengen. Dat koningskind zal nakomelingen zien. De koningslijn zal gewaarborgd zijn. Het twijgje zal niet een twijgje blijven. Het zal niet na een bepaalde periode ter aarde vallen, maar het zal een machtige ceder worden. Een machtig koningshuis .

Zij *"zullen weten, dat Ik de Here, de hoge boom vernederd en de nederige boom verhoogd heb, de sappige boom heb doen verdorren en de dorre heb doen uitspruiten, Ik de Here, heb het gesproken en Ik de Here zal het doen."*

De hoge boom die vernederd is, is het koningshuis van Juda zoals de Here het eerder in dit hoofdstuk uitlegde. Die hoge, sappige boom -het koningshuis van Juda wat al vanaf David regeerde over

Jeruzalem, de stad Gods- die boom werd door God vernederd en Hij heeft het doen verdorren. Maar een twijgje, een nakomeling van het eens zo machtige koningshuis zou door God gebruikt worden om een nieuwe machtige ceder te worden.

Waar zei God dat dat twijgje geplant zou worden? Waar zou het uitgroeien tot een machtig koningshuis? vers 23. "...op de hoge berg Israëls zal Ik het planten..." Spreekt God hier over Juda of over het andere Israël? Het koningschap is weggenomen van Juda. Het twijgje moet dus geplant worden in het Israël van de 10-stammen. Maar die 10-stammen zijn, als deze profetie wordt uitgesproken al ruim 130 jaar verdwenen en nooit meer teruggekeerd naar het land Israel.

Zou het wel Gods bedoeling zijn geweest dat er altijd iemand op de troon van David zou zitten? Naast de al eerder aangehaalde teksten spreekt Jeremia ook over dit onderwerp.

Jeremia 33:17,20,21

"Want zo zegt de Here. Nimmer zal het David ontbreken aan een man, die op de troon van het huis Israëls gezeten is...Indien gij mijn verbond aangaande de dag en de nacht kunt verbreken, zodat er geen dag en nacht meer zal zijn op hun tijd, dan zal ook mijn verbond met mijn knecht David verbroken worden, dat hij geen zoon meer zal hebben, die koning is op zijn troon."

Dit zijn nogal sterke opmerkingen.

Er vallen een paar dingen op aan deze teksten:

1. God zegt: Nimmer zal het David ontbreken aan een man die op de troon gezeten is.
2. God zegt **niet** dat het persé op de troon in Jeruzalem zal zijn, dus over Juda, na Salomo. God zegt dat het om een troon gaat van het huis Israëls.

3. Dit verbond is werkelijk onverbreekbaar.

Nog even terugkomend op punt 2. In vergelijking met Jeremia 33:14 blijkt duidelijk dat de Heer hier heel duidelijk bedoelt: de troon over de 10-stammen. Bedenk dat Jeremia dit uitsprak ongeveer 130 jaar na het verdwijnen van de 10-stammen. Met deze teksten geeft God weer een stukje aan van de legpuzzel. Met elk stukje wordt het beeld duidelijker.

Jeremia leefde in de periode van de Babylonische ballingschap en kende koning Sedekia zelfs persoonlijk. Hij wist van het einde van dit koningschap en toch geeft hij een profetie door die God hem geeft uit te spreken over de troon van David. Dat deze profetie, uitgesproken na het einde van koning Sedekia, zo nadrukkelijk spreekt over het niet verbroken zijn van Gods beloften aan David, is natuurlijk niet toevallig. Het is alsof God duidelijk wil maken dat die belofte nog steeds vaststaat. Hoe zou die belofte dan uitgewerkt worden na Sedekia? Hoe gaat die profetie van Ezechiël, die we net behandeld hebben (het twijgje van de ceder), hoe gaat die profetie uitgewerkt worden?

God heeft door al de eeuwen heen steeds weer mensen gebruikt om zijn plannen tot uitvoer te brengen. Wie zal dat "twijgje" gaan planten? Ezechiël sprak die profetie uit over de ceder en het twijgje. Jeremia leefde in dezelfde periode. Heeft hij daar iets mee te maken?

JEREMIA

Jeremia is een heel bijzondere man. Dit blijkt uit het feit, dat hij één van de drie mannen is, in de hele bijbel, die geheiligd en geroepen waren voor hun geboorte. Van deze drie was Jeremia de eerste. De

andere twee waren Johannes de Doper en .....Jezus Christus.

Jeremia 1:5-10

En speciaal vers 10 " *...Ik stel u heden over de volken en de koninkrijken om uit te rukken en af te breken, om te verdelgen en te verwoesten, om te bouwen en te planten.*"

Jeremia was een Jood. Hij werd als profeet gesteld over Juda, maar niet over Juda alleen. Over volken en koninkrijken! Hij was gesteld over deze koninkrijken om:

1. "uit te rukken" of "af te breken", om "te verdelgen" of "te verwoesten",
2. om "te bouwen" en "te planten".

God geeft Jeremia een zeer grote opdracht. Over welke volken en koninkrijken spreekt God hier? Er waren in die tijd twee volken waar God in het bijzonder bemoeienis mee had.

1. het volk van Juda (de twee stammen)
2. het volk van Israël (de 10-stammen)

Nogmaals voor alle duidelijkheid. Juda was in ballingschap gevoerd door Nebukadnessar naar Babel, en Israël was ongeveer 130 jaar eerder in ballingschap gevoerd naar Assyrië.

Jeremia profeteerde al voordat de Joden in ballingschap werden weggevoerd, over dit Trouweloze Juda.

Jeremia3:6-13

We kunnen uit dit gedeelte ook duidelijk zien dat Jeremia op de hoogte is van de "twee volken". Ook weet hij waar "Afkerigheid, Israël" zich bevindt..."het noorden." (vs.12.)

Verderop in dit boek moet Jeremia profeteren over Sedekia en het koningshuis van David.

Jeremia 21:3-10 ; 22:1-9.

Sedekia zal in de macht van

Nebukadnessar worden overgegeven.

Jeremia22:6,7

Nog eens: Het huis van de koning van Juda is als de top van de Libanon, zijn uitgelezen ceders zullen omgehouden worden en vernietigd worden.

Deze beeldspraak zijn we al eerder tegen gekomen in Ezechiël 17. In Ezechiël 17 wordt in dit verband ook gesproken over planten. "Ikzelf" zegt God, "zal dat (twijgje) planten ... op de hoge berg Israëls." We vroegen ons al af wie dit planten moest doen in de Naam des Heren? Waar lazen we nog meer over planten?

Jeremia 1:10

God had Jeremia aangesteld over de volken om o.a. ...."te planten".

Maar wie moest Jeremia dan planten? Wie van het koningshuis van David moest geplant worden op de "hoge berg Israëls"? Laten we eens een stukje van het leven van Jeremia volgen.

JEREMIA'S GEVANGENSCHAP EN VRIJLATING

Jeremia moet van de Here de ene onheilsboodschap na de andere brengen aan het volk van Juda en zijn koningen.

Jeremia 20: 7-11

Hij heeft het er erg moeilijk mee. De mensen staan hem naar het leven.

Er was nog een andere profeet: Urija, die door dezelfde soort prediking het leven moest geven, maar Jeremia wordt beschermd.

Jeremia 26:20-24

Later werd hij toch gevangen genomen.

Jeremia 37:11-21 en 38:1-13, 28

Zoals Jeremia geprofeteerd had werd Jeruzalem ingenomen door

Nebukadnessar. Hoe dat gebeurde en wat er met Jeremia gebeurde lezen we in hoofdstuk 39:1-14.

Nadat hij in vrijheid is gesteld spreekt de bevelhebber van de lijfwacht van

Nebukadnessar tot Jeremia en geeft hem een geschenk. Dit is op zijn zachtst gezegd een merkwaardige zaak.

Jeremia 40:1-6

Deze bevelhebber ontfermt zich over Jeremia, stelt hem op vrije voeten en geeft hem een geschenk. Als een zo hoog geplaatst persoon van de vijand zich zo bezighoudt met de profeet, dan blijkt hieruit dat hij ziet dat de overwinning op Jeruzalem niet kwam omdat hij zo'n bekwaam bevelhebber was, maar omdat hij zag dat Jeremia daar een belangrijke taak in heeft gehad. Jeremia sprak weliswaar alleen de woorden Gods uit en God volvoerde zijn woord, maar Jeremia was op dat moment de verpersoonlijking van de God van Israël. Jeremia sprak, en het gebeurde. Zo brak hij het koninkrijk van Juda af, geheel volgens zijn opdracht. (Jeremia1:10)

Gedalja en Ismaël

Jeremia 40:6

"zo kwam Jeremia tot Gedalja ... en bleef bij hem onder het volk dat in het land was overgebleven."

In hoofdstuk 40 vanaf vers 7 lezen we het verhaal van Gedalja die door Nebukadnessar was aangesteld tot gouverneur. Hij wordt echter vermoord door Ismaël. Ismaël vermoorde niet alleen Gedalja maar nog velen meer.

Jeremia 41:9 - 42:3.

Deze Ismaël voerde de gehele rest van het volk weg en daar waren ook bij..... de dochters van de koning. En niet alleen zij, maar zo blijkt uit 42:2 ook Jeremia. Dit is een punt om even bij stil te staan. Het leek wel of we helemaal afdwaalden van Gods plan om de troon van David voort te zetten, maar nu zien we ineens dat de verhalen elkaar raken. God had gesproken over een twijgje van de top van de ceder dat weer op zich een ceder zou worden. (Ezechiël 17).

Dit twijgje, wat een koningskind is, zou geplant worden op de hoge berg Israëls.

Jeremia had van God die taak gekregen (Jeremia 1 : 10). En dit alles komt nu opeens bij elkaar.

Sedekia had wel zonen, maar die zijn vermoord door Nebukadnessar.

Als er geen zonen meer zijn, dan zijn de dochters de opvolgers van de familielijn. Dit is een regel die door God zelf is ingesteld.

Numeri 27:8

"Wanneer iemand sterft zonder een zoon te hebben, dan zult gij zijn erfdeel op zijn dochter doen overgaan."

Sedekia had wel zonen, maar die waren dood, en dat is op het gebied van erfrecht hetzelfde als geen zonen hebben.

Jeremia trekt met de dochters van de koning mee naar Egypte. God had het volk, door Jeremia, gewaarschuwd niet te gaan, maar zij verwierpen Gods raad. Jeremia 43:6-7 (lezen).

Weer bevestigt de bijbel dat Jeremia en de dochters van de koning bij elkaar waren.

In Egypte gekomen zegt God tegen het volk, dat ze gedood zullen worden.

Jeremia 44:14 (lezen).

Allen zullen omkomen .... behalve enkele vluchtelingen. Onder die vluchtelingen waren Jeremia en Baruch, zijn schrijver, want God had hen beiden beloofd dat ze niet bang hoefden te zijn voor hun leven. Tegen Jeremia: *"Ik ben met u om u te bevrijden."* (1:18)

Tegen Baruch: *"Ik geef u uw leven ten buit in alle plaatsen waar gij zult heengaan."* (Jeremia45:5)

Maar er was nog een reden dat zij niet het leven lieten. Jeremia had van God een opdracht gekregen. Een deel van die opdracht was al afgewerkt (het uitrukken en afbreken van het koningshuis van Juda), maar het tweede deel, dat zoveel positiever was, had hij nog niet uitgevoerd, (het bouwen en het planten).

Ook de dochters van de koning moesten ontkomen uit Egypte, want zij waren de enige "twijgjes" die er nog over waren van de machtige "ceder", het koningshuis van David. Deze dochters, of in ieder geval één ervan, moest nog geplant worden op de "hoge berg Israëls". En dit is wat de opdracht aan Jeremia was: planten en bouwen.

We weten niet hoe Jeremia zich aan die opdracht gehouden heeft, maar we kunnen er zeker van zijn, dat wat God wil dat gedaan moet worden, ook gebeurt.

We zullen nog enkele bijbelgedeelten nader bekijken om het duidelijker te maken, wat Gods plannen zijn met de troonopvolging op de troon van David.

Jeremia 22:1-5 (lezen)

Jeremia profeteert hier tegen Sedekia. Als Sedekia doet wat God hem voorhoudt zal alles in orde komen, maar als hij niet luistert naar het woord des Heren, dan zal dit huis -het koningshuis van Juda/David (zie 21:11)- dan zal dit huis tot een puinhoop worden.

Ezechiël profeteert over dezelfde dingen zoals we nu zullen zien.

VERHOOG WAT LAAG IS; VERLAAG WAT HOOG IS.

Ezechiël 21:18-27 (lezen)

Ezechiël profeteert hier over Sedekia, wiens kroon van hem zou worden weggenomen ten tijde van de Babylonische ballingschap.

"Zet af die kroon! Zo zal het niet blijven. Verhoog wat laag is; verlaag wat hoog is" (vs.26)

Die kroon is afgezet. Sedekia stierf in de kerkers van Babel. Zijn zonen werden gedood. *"Zo zal het niet blijven."* Let op! Er staat niet: Dit zal niet blijven (dat

koningschap). Maar er staat: *"zo zal het niet blijven."* De troon zal niet ophouden, maar doorgaan.

De St.V. zegt: *"Ik zal verhogen die, die nederig is, en vernederen die, die hoog is."* Juda zal geen koning meer hebben. Juda zal vernederd worden.

De troon van David stond in Jeruzalem. De koningen (na Salomo) regeerden over Juda. Nu zegt de profetie: Zo zal het niet blijven. Die kroon, dat koningschap, zal niet dezelfde wezen, (vs.26 St.V.)

(vs.27 St.V.) *"Ik zal die troon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen."*

God gaat met dat koningschap iets doen wat volledig anders is dan wat in de lijn der verwachting lag. Hij zal die troon tot drie keer toe omwerken. (vs.27b NBG)

"Maar ook zo zal het niet blijven."

Die troon zal wéér veranderen. De troon is veranderd van Juda naar de "hoge berg Israëls". (Ezechiël17) Juda is daarmee vernederd en Israël (een volk in ballingschap), verhoogd door het verkrijgen van het koningschap op de troon van David. Hoe dat verder gaat met het koningschap "op de hoge berg Israëls" is in de bijbel, volgens mij, niet terug te vinden. Wel geeft Ezechiël 21:27 aan dat die troon zo ook niet zal blijven. Want als Hij komt, die er recht op heeft, dan zal het koningschap wéér omgewerkt worden.

Wie is dat: Hij die er recht op heeft?

Genesis 49:10

"De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en hem zullen de volken gehoorzaam zijn."

Jeremia 23:5-6

"Zie de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken, die zal als koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land. In Zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël

veilig wonen; en dit is zijn naam, waarmede men Hem zal noemen: De Here onze gerechtigheid."

Dan zal het gebeuren, dat Jezus op de troon van zijn vader David zal zitten.
Lucas 1:32-33

"...en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jacob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen."

Als we ons realiseren wat we net gelezen hebben, dan moet de conclusie toch overduidelijk zijn, dat er ergens op deze wereld een koningshuis is, die afstammelingen zijn van Juda. Want *"de scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt."*

DE HOGE BOOM VERNEDERD. DE LAGE VERHOOGD

Ezechiël 21:18-27 De woorden "een puinhoop, een puinhoop, een puinhoop" worden in de King James vertaald met : "Overturn, overturn, overturn." Dit betekent omwerken. God zal dus de troon tot drie keer toe omwerken, totdat wat laag was, hoog is. De troon moet overgeplant en opnieuw gebouwd worden. Het raadsel en de gelijkenis uit Ezechiël 17 hebben het daar o.a. over. Het raadsel dekt het eerste deel van Jeremia's opdracht. Het tweede deel vertelt dat een prinses, een dochter van Sedekia -het twijgje van de top van de ceder geplant zal worden op de hoge (verhoogde) berg Israëls. Jeremia moet dat gaan uitvoeren (Jeremia1:10). Hij heeft dit ongetwijfeld gedaan op Gods aanwijzingen. God heeft hem laten zien waar dit volk Israël zich bevond. Maar ook aan ons geeft God

vingerwijzingen waar het volk Israël zich bevindt, met name in de eindtijd, dat is de tijd vlak voor Jezus' wederkomst. Straks gaan we daar wat dieper op in.

Jeremia kreeg dus de opdracht om een koninkrijk te bouwen en te planten. (Jeremia1:10). En God gaf hem die opdracht, zodat waargemaakt werd, wat al aan Juda beloofd was, en wat later aan David bevestigd werd. Het zou David nooit ontbreken aan een man op de troon. Als dit zo is, -en het is zo, want God liegt niet- dan moet het koningshuis van Juda koningen blijven voortbrengen. De enigen die nog in leven en vrij waren van het koningshuis van Juda, waren de dochters van Sedekia. En Jeremia is het laatst gezien (bijbelse geschiedenis) met deze dochters van Sedekia. (Jeremia 41:10 en 43:5-7)

Dat het gaat om deze dochters van de koning, blijkt zonneklaar uit Ezechiël 17, het hoofdstuk dat gaat over Jojakim en Sedekia, maar dat verder gaat met de verzen 22-24, het verhaal van het twijgje dat weer een ceder wordt.

Zoals we al eerder zagen, zal dit twijgje van de top van de ceder -een prinses van het regerende koningshuis- afgebroken worden (uit dat koningshuis gehaald worden) en op de hoge berg Israëls geplant worden. Daar zal ze weer een koningshuis worden en zo over Israël regeren.

Israël was toen al meer dan 130 jaar uit het land Kanaän en zelfs al tientallen jaren weg uit Assyrië.

CONCLUSIE:

God heeft gezegd dat het David nimmer - dat is nooit, zelfs niet voor één generatie zal ontbreken aan een man op de troon van HET HUIS ISRAËLS. Dat staat vast. Verder weten we dat God een dochter van

de koning zal planten in Israël, en dat Jeremia die opdracht gekregen heeft. God zal verlagen wat hoog is en verhogen wat laag is. Juda is verlaagd, het heeft geen koning meer en Israël is verhoogd en heeft nu zowel het eerstgeboorterecht met zijn materiële beloften, als de scepter, de koninklijke waardigheid, de troon van David. Israël was al die tijd van zijn ballingschap in Assyrië zonder koning geweest, maar vanaf het geplante twijgje zal er weer een vorst zijn die dit volk regeert.

Al is in de bijbelse geschiedenis niets terug te vinden van een voortzetting van de troon, toch moet die er geweest zijn, gezien de profetieën en gezien het feit dat God niet liegt of zijn woord breekt. Dat er verder niets meer te vinden is in de bijbelse geschiedenis, d.w.z. in de neergeschreven geschiedenis, komt omdat God hen van voor zijn aangezicht had weggedaan. (2 Koningen 17:18) Toch heeft Hij zijn voorzorgen genomen dat dit volk niet totaal verdwijnt, maar in de bijbelse geschiedenis gaan ze pas weer een rol spelen ten tijde van Jezus' wederkomst.

WAAR BEVINDT ISRAËL ZICH?

Jeremia moest de (profetische) woorden naar het NOORDEN roepen. (3:11-12) Als Jezus terugkomt, zal het huis van Juda naar het huis van Israël gaan en zij zullen samen uit het NOORDERLAND komen. (Jeremia 3:18)

Zonen van Efraïm (Israël), zullen dan uit het WESTEN komen. (Hosea 11:8,10)

In het laatst der dagen zullen de Israëlieten door de Heer uit het NOORDEN worden gehaald en Hij zal hen verzamelen van de uiteinden der aarde. (Jeremia 30:24b 31:1,7-10)

Jesaja 49 begint met: *"Hoort naar Mij, gij KUSTLANDEN, gij natiën in de VERTE"*.

"kustlanden" wordt ook wel vertaald met "eilanden".

Israël zal zich dus aan het einde der tijden in landen bevinden, die ten NOORDEN en ten WESTEN liggen van Jeruzalem. De troon van David, die overgeplant is door Jeremia, zal door God bewaard worden tot aan Jezus wederkomst. Die troon zal tot die tijd voortgezet worden in één of meerdere kustlanden of eiland(en) ten Noorden en/of ten Westen van Jeruzalem. Landen met kusten moeten zich de woorden van God over Israël in het bijzonder aantrekken. Want zij zouden wel eens een belangrijke plaats kunnen innemen in de profetieën. We moeten ons ook bedenken, dat aan Efraïm beloofd was, dat hij een volheid, of gemeenschap van volken zou worden. En dat Manasse ook een groot volk zou worden.

Vanuit de Bijbel komen we, voor zover ik weet, niet meer te weten over waar die troon is en waar we Israel (de 10 stammen) kunnen vinden. We weten natuurlijk wel dat Rusland en Europa ten Noorden van Jeruzalem liggen. Europa meer Noord West.

We weten ook dat landen als Canada, Amerika en Australië voornamelijk bevolkt zijn door Europeanen. Dus in al die landen kunnen Israëlieten (van de 10 stammen) wonen. God heeft ongetwijfeld zijn boekhouding op orde.

Belangrijk is, dat we gezien hebben, dat er dingen in de Bijbel staan, die God blijkbaar belangrijk vindt om ze ons te laten weten. Zijn beloften omtrent de troon staan vast. Door de teksten die we bestudeerd hebben uit Ezechiël en Jeremia zien we dat God er aan gewerkt heeft om die beloften gestand te doen. Dat wij op dit moment niet vanuit de Bijbel kunnen zien waar die troon zich bevindt is jammer voor ons, maar niet relevant in de uitwerking van Gods plannen.

DE VERSTROOIING VAN DE JODEN.

De nakomelingen van Abraham, met name de Joden, hebben ruim 2000 jaar ervaring kunnen opdoen met het luisteren naar God. (de 10-stammen die Israël werden kregen ongeveer 800 jaar minder de tijd.)

God had hun in Leviticus 26 een zegen en een vloek voorgehouden. Een zegen als zij zouden luisteren naar de Here, en een vloek als zij niet zouden luisteren naar Hem.

Leviticus 26:14

"Maar indien gij naar Mij niet luistert, dan...."(vs.32) zal Ik zelf het land verwoesten....(vs.33) "Maar u zal Ik onder de volken verstrooien.... en uw land zal een woestenij zijn en uw steden een puinhoop."

Zowel de 10-stammen (Israël) als de 2-stammen (Juda) hebben dit ervaren. Israël had het bij God al zo sterk verbruid dat het door de Assyriërs in ballingschap werd gevoerd en nooit meer terugkwam (2Koningen17:13-18). Ongeveer 130 jaar later trof Juda ditzelfde lot, zij werden naar Babel in ballingschap gevoerd, maar zoals we al eerder gezien hebben mochten zij weer terugkeren naar hun land, naar Jeruzalem.

Dat volk der Joden was daar nog ten tijde van Jezus. God kwam persoonlijk op aarde. Hij sprak tot het volk der Joden. Zij hoorden Hem wel, maar zij luisterden niet.

Hebreeën 1:1

"Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken had in de profeten, heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon."

Jahweh, het Woord -die later de Zoon werd- , had gezegd *"Maar indien gij naar Mij niet luistert.....dan zal Ik u onder de*

volken verstrooien." Dit is wat gebeurde toen de Joden de Messias verwierpen. In 70 n.Chr. werden de Joden verslagen door het Romeinse 10e legioen. De tempel werd verwoest, zoals Jezus geprofeteerd had (Mattheus 24:1,2), en het volk werd verstrooid over de hele aarde, (vgl. ook Lucas. 19:41-44).

DE TERUGKEER VAN DE JODEN.

In 1948 werd door teruggekeerde Joden de staat Israël (opnieuw) opgericht.

Ezechiël 36:1-8

(vs.6) "Profeteer over het land Israël en zeg tot de bergen en de heuvels, tot de beekbeddingen en de dalen....(vs.8) gij bergen van Israël, zult uw takken voortbrengen en uw vruchten dragen voor mijn volk Israël, want nabij is zijn komst" (de komst van het volk Israël).

Het land wordt voorbereid op de komst van het volk Israël. De tien stammen zijn nog niet openbaar geworden. De Joden hebben door de eeuwen heen hun identiteit weten te behouden en een deel van hen heeft in 1948 de staat Israël gesticht. Ik ben ervan overtuigd dat God hier de hand in heeft. Zij bereiden het land voor op de grote terugkeer van het hele volk Israël en alle resterende Joden.

DE TERUGKEER VAN HET VOLK ISRAËL

Ezechiël 36:17-28

vs. 24 "Ik zal u weghalen uit de volken en u bijeenvergaderen uit alle landen, en Ik zal u brengen naar uw eigen land."

Ezechiël 37:1-14

In een beeld laat God de herrijzenis van Israël zien. Ezechiël zag een dal met beenderen en zij waren zeer dor. De Here zij tot die beenderen....gij zult herleven. Die beenderen zijn de beenderen van het gehele huis Israëls (vs.11).

Het is niet zo dat dit volk niet meer bestaat, zodat er alleen nog maar

beenderen zijn die van hen zijn overgebleven, neen, zij kunnen nog zeggen: "Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is verologen, het is met ons gedaan." Voor God zijn zij "gedoden" (vs. 9), maar Hij geeft de geest opdracht in hen te blazen, "zodat zij herleven." vs.12 "Zo zegt de Here Here: zie, Ik open uw graven en zal u uit uw graven doen opkomen, o mijn volk, en u brengen naar het land Israëls." De graven zijn de landen waar zij leven. Die landen houden hen vast, bewust of onbewust, maar de Here zal hen uit hun graven doen opkomen en brengen naar het land Israëls.

Ezechiël 37:15-19

God laat hier heel duidelijk zien dat Hij een plan heeft met het volk Israël. Niet alleen met Juda, maar ook met de 10-stammen (Israël).

Zij zullen één zijn in Zijn hand.

Ezechiël 37:20-23

"niet langer zullen zij twee volken zijn en niet langer verdeeld in twee koninkrijken".

Wanneer zal dat gebeuren?

Jeremia 3:11-18

God verlangt naar de terugkeer van zijn volk Israël tot Hem. (vs.12) "Ik zal u niet donker aanzien, want Ik ben genadig" (vs.13) "Alleen, erken uw ongerechtigheid, dat gij van de Here uw God zijt afgevalen." (vs.14) "...Ik zal u nemen, één uit een stad en twee uit een geslacht, en u brengen te Sion." (vs.17) "Te dien tijde zal men Jeruzalem noemen de troon des Heren." (vs.18) "In die dagen zal het huis van Juda naar het huis van Israël gaan, en zij zullen tezamen uit het Noorderland komen naar het land dat Ik aan uw vaderen ten erfdeel gegeven heb."

Het aantal van de terug te keren Israëlieten is volgens Jeremia 31:8b: "een grote schare". Toch lezen we in Jeremia 3:14 "Ik zal u nemen één uit een stad en twee uit een geslacht". Dit geeft wel aan hoezeer het volk Israël verstrooid is. Maar het zal ook te maken hebben met de de grote

verdrukking (de doodgemartelden).

God zal deze plannen volvoeren in een tijd dat men Jeruzalem zal noemen: "De troon des Heren." Vgl. Zach.14:9 "En de Here zal koning worden over de gehele aarde." Dat zal dus zijn als Jezus terugkomt. En dan zegt God in Jeremia 3:18 "In die dagen zal het huis van Juda naar het huis van Israël gaan en zij zullen tezamen uit het Noorderland komen."

Het is toch wel heel erg duidelijk, dat God, ook in deze tijd, twee volkeren ziet waarmee Hij een plan aan het uitwerken is. Het volk Juda en het volk Israël. In de dagen dat Jezus terugkomt zal het volk Juda (de Joden) naar het volk Israël gaan en samen zullen zij gaan naar het land Israël. Dit impliceert dat op dat moment geopenbaard is wie de Israëlieten zijn.

Jeremia 31:1

"Te dien tijde, luidt het woord des Heren, zal Ik voor alle geslachten van Israël tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn."

Wanneer is dat "Te dien dage"? De vorige tekst geeft dat aan: "...in het laatst der dagen..."

DE RELATIE: ISRAËL - GEMEENTE (KERK)

We hebben gezien dat God profetieën heeft gegeven waarin Hij voorzegt dat het volk Israël weer zijn volk zal zijn. Hij zal hen oprichten, Hij zal hen brengen in het land Israël. De voorzegging betrof de terugkeer van heel het volk Israël. Wat we nu zien in Israel is slechts een voorvervulling. Het is slechts een klein deel van de Joden dat de staat Israël heeft gesticht. Het overgrote deel is nog verstrooid over de wereld. De tien-stammen zijn zich, in meerderheid, nog niet eens bewust dat ze het volk van God zijn. Ze weten nog niet eens dat ze Israëlieten zijn. Het zal hun pas duidelijk worden omstreeks de tijd dat Jezus

terugkomt. Hij zal de stammen van Jacob weer oprichten en de bewaarden van Israël weer terugbrengen. Maar Gods plannen zijn groter....

Jesaja 49:1,5,6.

"Hoor naar Mij, gij kustlanden, en luistert, gij natiën in de verte...Maar nu zegt de Here, die Mij van de moederschoot aan vormde tot zijn knecht, om Jacob tot Hem terug te brengen en om Israël tot Hem vergaderd te doen worden -en ik werd geëerd in de ogen des Heren en mijn God was mijn sterkte. Hij zegt dan: Het is te gering, dat gij mij tot een knecht zoudt zijn om de stammen van Jacob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen; Ik stel u tot een licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde."

Het plan om het volk Israël weer tot God terug te brengen is in Gods ogen een te geringe opdracht voor de Persoon die deze taak op zich zou nemen.

De grootheid van de "knecht des Heren" gaat uit boven de taak die alleen gericht is op het volk Israël. God stelt die *"Knecht des Heren...tot een licht der volken, opdat (zegt Hij) mijn heil reike tot het einde der aarde"*. Dit heil, deze behoudenis is in niemand anders dan in Jezus Christus (Hand.4:10-12).

In Romeinen 11 kunnen we lezen dat Gods volk gevallen is en (vs.11) *"Door hun val is het heil tot de heidenen gekomen."* Zij hebben Jezus Christus verworpen. (vs. 15) *"Hun verwerping is de verzoening der wereld"* geworden. Betekent dit nu dat de gemeente van Jezus, die uit de heidenen is, in de plaats komt van Israël?

Helaas is deze vervangingsleer bijna 2000 jaar gepredikt. Enorm veel bloedvergieten van de Joden is daar een gevolg van geweest. Wij hebben als christenen een enorme schuld op ons geladen. We moeten ons diep schamen en God om vergeving vragen dat wij Zijn volk op zo'n gruwelijke wijze hebben laten vallen.

God heeft Zijn oogappel niet laten vallen. Zijn verbonden met hen staan nog steeds vast. God heeft de draad met hen weer opgepakt. De staat Israël is gesticht. De Joden hebben weer een eigen land. En de tijd komt spoedig dat God hun zonden zal vergeven.

De gemeente (kerk) is niet in de plaats gekomen van Israël. Er zijn slechts enkele takken weggebroken van de edele olijf (Israël)

Romeinen 11:17

"Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen, beroem u dan niet tegen de takken".

Het is niet zo dat de hele boom is afgezaagd, nee, alleen enkele takken zijn weggebroken. Paulus heeft het in Romeinen 3:3 over "sommigen" die ontrouw zijn geworden. Enkele takken zijn weggebroken en wij zijn daartussen geënt. Wij hebben dus deel gekregen aan de edele olijf. We zijn niet in de plaats gekomen van die edele olijf (Israël).

In Efeze 2 vanaf vers 11 spreekt Paulus over ditzelfde onderwerp. *"Bedenkt daarom (zegt hij) dat gij, die vroeger heidenen waren...(dat gij) uitgesloten van het burgerrecht Israëls (was) en vreemd aan de verbonden der belofte."*

(vs.13 HLW) *"Je leefde zonder hoop en zonder God. Maar nu jullie één met Christus zijn, is er geen afstand meer tussen Gods volk en jullie. Doordat Christus zijn leven, zijn bloed, voor je heeft gegeven, zijn jullie dichtbij gekomen."*

Gods volk is niet dichtbij de bekeerde heidenen gekomen, maar door Jezus' offer zijn wij, heidenen, dichtbij Gods volk gekomen. Wij zijn als takken geënt op dezelfde stam waaraan de "getrouwen" van Gods volk: Israël, groeien. (vs.14 HLW) *"Hij (Jezus) heeft jullie (heidenen) en*

ons (Joden) tot één volk gemaakt." (vs.15b HLW) "Hij smeedde de twee -Jood en niet-Jood- samen tot één persoon." (Vs.19HLW) "Voor God zijn jullie nu geen vreemdelingen of buitenlanders meer; nee, je hebt dezelfde rechten als de Joodse christenen. Jullie behoren nu ook tot het volk van God, tot zijn gezin."

Wat betekent dit nou? Dit betekent, dat wat God voor had met het volk Israël nu ook voor gelovigen uit de heidenen geldt. Om enkele punten te noemen: "hunner is de aanneming tot zonen." Dit zoonschap is nu ook tot ons gekomen. "hunner... zijn de verbonden" De verbonden die Hij met hen sloot, zijn nu ook met ons gesloten. "hunner...zijn de beloften" De beloften die God hen gaf gelden nu ook voor ons.

Wij behoren niet door natuurlijke geboorte bij het volk Israël, maar doordat wij vertrouwen op de beloften van God. Dit geldt niet alleen ons, gelovigen uit de heidenen, maar, zo zegt Paulus in Romeinen 9:6b-8 HLW, dit geldt eveneens voor de Israëlieten zelf. "Maar niet alle Israëlieten zijn échte Israëlieten. Al stammen ze van Abraham af, daarom zijn ze nog niet allemaal ware kinderen van Abraham. Want God heeft gezegd dat Hij alleen Isaac als Abrahams zoon beschouwde. Dus zijn Abrahams natuurlijke kinderen niet vanzelf kinderen van God. Nee, dat zijn alleen zij die, net als Abraham, op de beloften van God vertrouwen."

De Israëlieten die niet weggebroken werden zijn dus in dubbel opzicht kinderen van Abraham. Door afstamming en door geloof. Geloof in de beloften van God. Met hen zijn wij één gemaakt. Met hen die op God vertrouwen.

Wij, die één gemaakt zijn, hebben deel gekregen aan de saprijke wortel van de olijf. (Romeinen 11:17). In Hebr. 3:14 staat: "Want wij hebben deel gekregen aan Christus."

Galaten 3:14 "Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte des Geestes ontvangen zouden door het geloof."

Deze belofte des Geestes kwam tot de eerste gelovigen op het Pinksterfeest. Petrus houdt dan een toespraak tot allen die in Jeruzalem waren. Petrus haalt naar aanleiding van de uitstorting van de Heilige Geest een profetie van Joël aan. We kunnen door die toespraak belangrijke dingen leren over de verhouding die er is tussen het natuurlijke volk Israël en de Nieuwtestamentische gemeente. Petrus begint als volgt:

Hand.2:14b-21

"Gij Joden en allen, die te Jeruzalem woonachtig zijt, dit zij u bekend.... dit is het, waarvan gesproken is door de profet Joël.

En het zal zijn in de laatste der dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen, ja, zelfs op mijn dienstknechten en mijn dienstmaagden zal Ik in die dagen van mijn Geest uitstorten en zij zullen profeteren. En Ik zal wonderen geven in de hemel boven en tekenen op de aarde beneden, bloed en vuur en rookwalm. De zon zal veranderen in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt. En het zal zijn, dat al wie de Naam des Heren aanroept, behouden zal worden"

Zoals al gezegd komen deze woorden van Joël. Petrus kende de boeken van het Oude Testament. En de Heilige Geest geeft Petrus in zijn hart om deze profetie van Joël te gebruiken om aan hen die luisteren te tonen, wat er nu aan de hand is.

Als we ons realiseren dat deze profetie, door de Heilige Geest ingegeven, gebruikt wordt om een uiterst belangrijke Nieuw Testamentische waarheid te verklaren, dan moeten we dit onderwerp goed bestuderen.

Laten we Joël 2:28-32 erbij pakken. Als Petrus zegt "En het zal zijn in het laatste der dagen", dan is dat niet een letterlijke aanhaling van Joël 2:28. Joël zegt (en dit zijn de woorden van God) "Daarna zal het geschieden...." Petrus geeft dus een gevolgtrekking weer. Hij meent, dat het "daarna" slaat op "de laatste der dagen". Dit is terecht zoals we zullen zien. Als er in Joël 2:28 staat: "Daarna zal het geschieden", dan moet er iets aan vooraf zijn gegaan. Waarna zal het geschieden?

Joel 2:23 "En gij, kinderen van Sion, juicht en verheugt u in de Here, uw God, want Hij geeft u de leraar ter gerechtigheid...."

Dat de kinderen van Sion de inwoners van Jeruzalem zijn blijkt o.a. uit het vervolg (vs.27). De leraar ter gerechtigheid is Jezus. Hij is het die zijn Geest zal uitstorten (vs.28) (vgl. ook Jesaja 48:17).

Dan nu vers 27. "mijn volk zal nimmermeer te schande worden. Dan zult gij weten, dat Ik in het midden van Israël ben, en dat Ik de Here, uw God ben, en niemand anders; mijn volk zal nimmermeer ten schande worden." (vgl. Ezechiël 37:27,28)

Dit vers geeft aan welke tijd bedoeld wordt. Het zal de tijd zijn dat Israël weer één volk is, en woont in het land, op de bergen Israëls en de Here zal hun tot een God zijn. (vgl. Ezechiël 37:22-23) De profetie van Joël gaat over die tijd, de tijd van de teruggekeerde Messias. De tijd dat zijn volk Israël nimmer meer ten schande zal worden. En dan zegt vers 28: "Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft."

Kunnen we nu zien dat Jezus is teruggekeerd en dat het volk Israël onder

zijn koningschap in vrede leeft? Is het zo, dat God zijn Geest heeft uitgestort op "al wat leeft"? Zo kunnen we wel doorgaan. Is het zo dat de zon veranderd is in duisternis en de maan in bloed?

Nee, dit is allemaal niet zo, en toch.... Toch geeft de Heilige Geest Petrus deze profetie om aan te tonen wat er aan de hand is: de uitstorting van de Heilige Geest op de 120 in de bovenzaal.

Betekent deze aanhaling uit Joël dat we voortaan klakkeloos alle profetieën die zijn uitgesproken voor het volk Israël op de gemeente kunnen laten slaan?

Nee, dat kunnen we niet! We kunnen wel wat leren van het gebruik van deze profetie. Als we Hand.2 en Joël 2 vergelijken blijkt, dat de profetie van Joël, die duidelijk spreekt over de tijd dat de Messias als koning zal heersen, een soort voorvervulling kreeg op het pinksterfeest zoals dat in Hand.2 wordt beschreven.

Joël spreekt over de uitstorting van Gods Geest op alle vlees ten tijde van Jezus' koningschap op aarde. Let ook op het woordje 'van' mijn Geest. Handelingen spreekt over een uitstorting van Gods Geest, over hen die Jezus als Koning in hun hart hebben aanvaard. (Het gaat hier aanvankelijk slechts om 120 personen). Het is een voorvervulling. De uiteindelijke vervulling van de profetie van Joel zal gebeuren als Jezus terug gekomen is.

Er is nog zo'n aangehaalde profetie in het Nieuwe Testament die duidelijk maakt hoe de zaak in elkaar zit.

Hebreeën 8:8b-12

"Zie er komen dagen, spreekt de Here, dat Ik voor het huis Israëls en het huis Juda een nieuw verbond tot stand zal brengen, niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaders maakte ten dage, dat Ik hen bij de hand nam

om hen uit het land Egypte te leiden, want zij hebben zich niet gehouden aan mijn verbond, en Ik heb mij niet meer om hen bekommerd, spreekt de Here. Want dit is het verbond, waarmee Ik mij verbinden zal aan het huis Israëls na die dagen, spreekt de Here: Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen, en Ik zal die in hun harten schrijven, en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. En niet langer zullen zij een ieder zijn medeburger, en ieder zijn broeder leren zeggende: Ken de Here, want allen zullen zij Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen. Want Ik zal genadig zijn over hun ongerechtigheden, en hun zonden zal Ik niet meer gedenken."

Deze profetie komt uit Jeremia 31:31-34. Weer zien we dat het een profetie is, die gericht is aan Israël en die gebruikt wordt om er een Nieuw Testamentische waarheid mee uit te leggen voor de gemeente. Weer zien we dat de profetie oorspronkelijk bedoeld is voor het huis Israëls en het huis Juda, en met name voor de tijd dat het overblijfsel van Israël zal zijn teruggekeerd. Heel hoofdstuk 30 en 31 gaat hierover.

Als de Messias de regering op zich zal nemen, dan zal Hij met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond sluiten. vs. 33b *"Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven. Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn."* Vers 34 maakt nogmaals duidelijk, dat dit slaat op een toekomstig moment. Want het is toch duidelijk dat niet ieder de Here kent (een kennen wat voortkomt uit het leren).

Wij christenen kunnen zeggen, dat God onze God is en dat wij zijn volk zijn. (Zie ook 2 Cor. 6:16). Ook weten we dat de Here tegen ons zegt: *"Ik zal mijn wetten in hun harten leggen, en die ook in hun verstand schrijven."* (zie ook Hebr. 10:16). Toch is dit maar net zo ten dele vervuld als de profetie van Joël.

Beide profetieën zijn oorspronkelijk bedoeld voor de laatste dagen, met name is dat de tijd van de terugkeer van Jezus, en beiden hebben een voorvervulling in de gemeente. Beiden zijn bedoeld voor hen die het koningschap van Jezus Messias aanvaarden en ze zijn uitgesproken voor zijn volk, de Israëlieten. Maar beide profetieën zijn voorvervuld in hen die het koningschap van Jezus nu al aanvaard hebben in hun hart.

Het Koninkrijk, waar Jezus over predikte, blijkt -net als bij zoveel dingen in de bijbel- in een tweeledigheid te worden uitgewerkt. Gods koninkrijk in onze harten en Gods koninkrijk t.Z.t. op deze aarde.

VOORVERVULD

Wat kunnen we daaronder verstaan?

Gods plannen worden, zoals we al eens eerder zagen steeds in een tweeledigheid uitgevoerd.

B. v. De eerste Adam en de tweede Adam. Gods volk Israël en Gods volk de gemeente. Het aardse beloofde land en het hemelse beloofde land. De aardse offers en het hemelse offer. enz. enz. Onder "voorvervuld" kunnen we verstaan dat als het eerste deel van Gods plan wordt uitgevoerd, d.i. het aardse deel in bovengenoemde voorbeelden, het een voorvervulling is van het tweede deel van Gods plan, in dit geval het geestelijke deel.

Laten we zien of deze theorie in het N.T. bevestigd wordt. Hebreeën 9 spreekt over het heiligdom op aarde en het heiligdom in de hemel. Vs. 9 zegt dat het aardse heiligdom en alles wat daarmee verband hield een zinnebeeld, of een afbeelding was voor de tegenwoordige tijd. Wat God wilde duidelijk maken over wat er in het hemelse heiligdom zou gaan gebeuren

heeft Hij a.h.w. voor vervuld in het aardse heiligdom. Wil dat zeggen dat het aardse heiligdom geen waarde had voor de Israëlieten, of dat het slechts in hun gedachten bestond? Nee, natuurlijk niet. Het is wel degelijk echt gebeurd en het had grote waarde, alleen de uiteindelijke vervulling van Gods plan was vele malen groter en veel meer verstrekkend dan de voorvervulling. Vergeleken bij het offer van Jezus valt elk ander offer, hoeveel het er ook geweest zijn, in het niet.

Ook in Hebreeën wordt er een verhaal van voorvervulling aangehaald: Het ingaan in het beloofde land. Het beloofde land wordt hier aangeduid met de rust die God geeft. Israël had na zijn omzwervingen door de woestijn rust nodig. Het beloofde land zou hen die rust geven. Zij konden niet in die rust, in dat beloofde land ingaan, omdat zij ongehoorzaam geweest waren door de verspieters meer te geloven dan God. (Hebr. 3:18-19). Dit voorbeeld, deze voorvervulling, staat ons ook te wachten als wij God niet geloven. Dan zou het net zo kunnen gaan als bij die generatie Israëlieten die moesten sterven zonder het beloofde land te hebben gezien. Hebreeën 4:11 *"Laten wij er dus ernst mee maken om tot die rust in te gaan, opdat niemand ten val kome door dit voorbeeld van ongehoorzaamheid te volgen."* Ons beloofde land is het hemelse vaderland, de plaats waar God woont. Efeze 2:20 *"wij zijn huisgenoten Gods."*

Toen Israël uiteindelijk het beloofde land toch introk vervulden zij op dat moment Gods plan op het aardse niveau. Wij christenen vervullen Gods plan op geestelijk niveau, als wij tenminste ernst maken met die zaak.

Een laatste voorbeeld. Israël moest het beloofde land intrekken en het zuiveren van de goddeloze inwoners. (Deuteronomium 7:1-6). Wij moeten ons

realiseren dat als wij de hemelse gewesten betreden, wij te vechten hebben tegen de machten die daar heersen. (Efeze 6:10-18).

Nu is het niet zo dat die tweeledigheid in Gods plannen ophoudt. Het houdt niet op bij een aards volk als voorvervulling van een geestelijk volk, n.l. Israël-Gemeente. Het gaat door. In al Gods plannen zit die voorbeeld functie. We hebben al stil gestaan bij die twee bijbelgedeelten waarbij we zagen dat het beloofde niet ten volle werd uitgewerkt. Petrus sprak over de uitstorting van de Geest alsof dit het was wat God in detail beloofd had bij monde van Joël. Maar we hebben al gezien dat dit niet het geval was. Gods Geest werd toen niet, en is nog steeds niet, uitgestort op alle vlees, al of niet van Israel. Ook het tweede besproken gedeelte uit Hebreeën 8 laat duidelijk zien dat deze profetie niet volledig vervuld is. Het is toch niet zo dat iedereen de Heer kent?

Als we dit alles overdenken zien we dat Israël een voorbeeldfunctie had t.o.v. de christenen. Gods plannen werden a.h.w. voorvervuld in hen. Uit de aangehaalde teksten van Handelingen 2 en Hebreeën 8 zien we dat wij, christenen, op onze beurt ook weer een voorbeeldfunctie hebben t.o.v. een volk dat later volledig deel zal hebben aan deze beloften. Dat volk dat later komt zal in zijn geheel de Geest van God ontvangen met de daarbijbehorende kracht. Zij zullen allen de Here kennen.

Zo zien we dat God zijn plannen uitwerkt op meerdere niveaus.

- I. Het volk Israël werd, en is nog steeds, Gods volk. Het is een aards volk en heeft (als volk) geen deel aan Gods Geest.
- II. De wedergeboren christenen zijn weliswaar "in het vlees", dus net zo natuurlijk als de Israëlieten, maar zij, de christenen, hebben Gods Geest

ontvangen en zijn daardoor geestelijk, al is dit geestelijk slechts ten dele.

- III. Als Jezus terugkomt zullen de wedergeboren gelovigen tot volledig geestelijke wezens veranderd worden en aan Hem gelijk worden.
- IV. Dan zal het aardse volk Israël ook op een hoger niveau komen, maar niet gelijk aan de gemeente zoals die nu is (aan de ene kant natuurlijk, anderzijds beperkt geestelijk), maar zij zullen allen vol zijn van Gods Geest, en allen zullen zij de Here kennen. Niemand zal meer onderwezen hoeven te worden over de Heer, want zelfs de kinderen zullen Hem kennen. Deze periode duurt 1000 jaar.

In andere bijbelstudie's komen we terug op de eindtijd, het duizendjarig rijk en de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.